

Lord
genaamd
De groote

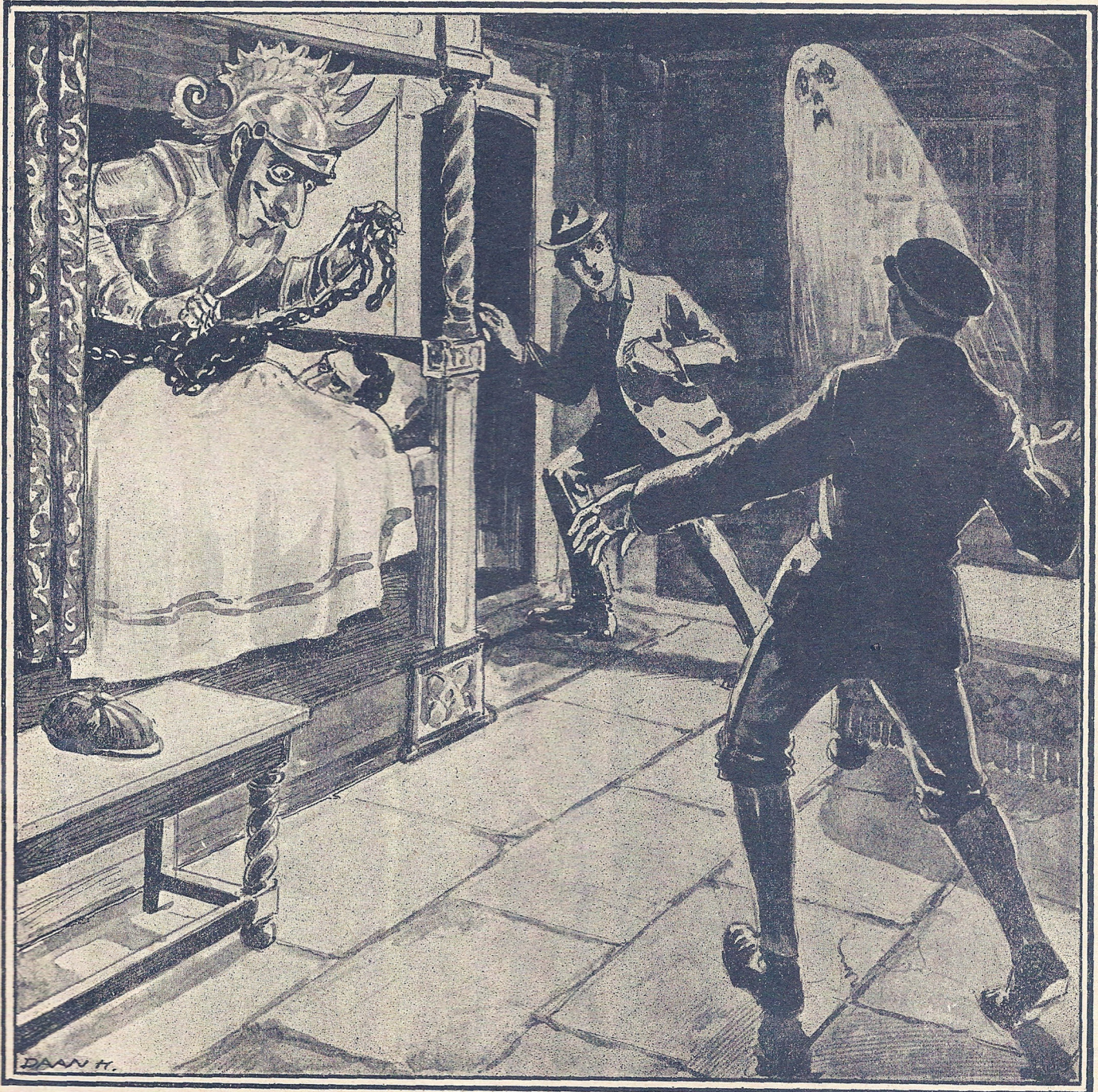

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 156

Het Spookhuis

12½ Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

HET SPOOKHUIS.

HOOFDSTUK I.

Een brief uit Schotland.

John Raffles, ook wel geheeten Edward Lister, de Groote Onbekende, die nog steeds met zooveel succes had weten te ontsnappen aan de handen der politie, die telkens weer opnieuw naar hem werden uitgestrekt, zat met zijn secretaris Charly Brand aan de ontbijt-tafel in de groote eetzaal van de schoone villa, die hij in de Regentstreet bewoonde, zonder dat de hoofd-inspecteur van politie Baxter, of diens rechterhand Fred Sullivan, ooit het flauwste vermoeden hadden gehad, dat zich achter den eigenaar van die villa, Lord William Aberdeen, de langgezochte meester-inbreker verborg.

Zijn lordschap scheen in een niet bepaald opgewekt humeur te zijn en keek vrij somber voor zich uit.

Charly Brand, een jonge man met een blozend uiterlijk, die de gewoonten en het hart van zijn meester wellicht beter kende dan zijn eigene, zat zwiingend tegenover hem en wachtte kalm af tot John Raffles het woord tot hem zou richten.

Naast de rechterhand van den heer des huizes lag een vrij groote stapel brieven, benevens een aantal dagbladen, die nog rustig in hun kruisband sluimerden.

Boven het park, waarop de eetzaal uitzag, straalde een heerlijke herfstzon.

De ramen stonden open en men kon duidelijk het kwinkeleeren hooren van de vogels, die zich de boomen van het schoone park achter de villa tot woonplaats hadden uitgekozen.

Eindelijk begon John Raffles te spreken.

Zijn anders zoo heldere stem klonk dof, toen hij zeide:

— Mijn zwijgen zal je wel erg vervelen, beste Charly, let er maar niet op, ik schijn weer een van mijn neerslachtige buien te hebben.

— Dat meen ik ook te hebben opgemerkt, antwoordde zijn secretaris droog.

— Hindert het je?

— Dat weet je wel, antwoordde Charly ernstig. Mijn stemming regelt zich meestal naar die van jou, en ik voel me ongelukkig als je je in zoo'n sombere gemoedsstemming bevindt.

— Dat weet ik, Charly, en toch kan ik er niet veel aan doen. Soms walgt dit heele leven mij zoo zeer, dat ik er gaarne uit zou willen loopen en ergens in een rustig dorpje aan zee of ver weg boven op de hoogste bergen van Zwitserland een toevlucht zoeken.

— Dat zou je binnen een week vervelen!

— Daarvoor vrees ik juist ook en ik geloof, dat dat denkbeeld mij zoo mistroostig maakt. Voor John Raffles schijnt geen plek ter wereld geschikt te zijn.

Hij steunde het hoofd in de hand en keek met omfloersten blik naar het spelen der door den wind bewogen bladeren van den grooten kastanjeboom, die dicht bij het venster in het park stond.

— Kom, kom, zeide Charly, terwijl hij opstond en zijn hand op den schouder van zijn meester legde. Laat die muizennesten je toch niet de baas worden. Het is volstrekt niet jouw natuur om zoo terneergeslagen te zijn. Hoe komt dat in 's hemelsnaam?

— Het zal wel van mijn levenswijze komen, beste Charly. Gelukkig duurt het maar kort. Die eer moet je mij tenminste laten.

— De hemel zij geprezen, dat het zoo is, riep Charly op komisch verschrikten toon. Als je altijd zoo was...

— Dan liep je van mij weg?

— Dat weet je wel beter! Ik verlaat je niet, of je moet mij wegzenden.

Raffles greep de hand van zijn trouwen secretaris en drukte die krachtig.

Er verscheen een vochtige glans in zijn oogen.

— Jouw vriendschap... en mijn haat jegens de maatschappij, zijn de eenige dingen, die mij nog aan dit leven binden, jongen, riep hij uit. Zoolang jij mij nog opvroolijkt met je opgewekt humeur, je sterke levenskracht en je optimisme, zoo lang heb ik nog geen reden tot klagen.

— Als dat zoo is, zou ik maar eens beginnen met mijn brieven te lezen, hernam Charly op zijn grappig drogen toon.

Raffles uitte een zucht, die een steenen hart vermurwd zou hebben en wierp een benauwden blik op den stapel brieven.

— Ik zal je wel helpen om er doorheen te worstelen, zeide Charly lachend, daarvoor ben ik trouwens je secretaris. Geef mij de helft maar, dan zijn wij er gauw doorheen.

Raffles nam een tiental brieven en reikte die aan zijn secretaris over.

Spoedig waren de twee mannen in de lezing van de brieven verdiept.

Geruimen tijd hoorde men niets anders dan het getjilp van de vogeltjes en heel in de verte in het park het misthoornachtig geluid van den chauffeur Henderson, die bezig was de auto's van zijn meester schoon te maken en dezen arbeid blijkbaar nooit kon verrichten zonder er een van die echt Londensche liedjes bij te zingen, waarin hij uitmuntte.

Zoo verstreek een half uur.

Met een machinaal gebaar wierp Raffles telkens een brief, na hem vluchtig te hebben doorgelezen, terzijde.

Charly was aan den laatsten begonnen en Raffles, die met zijn lectuur gereed was gekomen, keek naar het gelaat van den jongen man, terwijl deze de regels van den brief blijkbaar niet zonder inspanning volgde.

— Een slechte hand, Charly? vroeg hij. Je schijnt nog al moeite te hebben met dien brief.

— Geen wonder, Edward, hij is van je pachter Mac O'Flenn.

— Zoo? Wat heeft die wel te vertellen?

— Niet veel bijzonders! Hij klaagt er over dat het graan niet erg best staat dit jaar en dat er klauwzeer onder het vee geheerscht heeft.

— Is dat alles? vroeg Raffles.

— Neen, wacht even — hij maakt er ook zijn verontschuldigen over, dat hij nog altijd je huis te Lachbroom niet heeft kunnen verhuren.

— Wat? Nog altijd niet? Wat mankeert er dan toch aan dat huis, dat hij daar maar geen huurders voor kan vinden?

— De reden zal je verwonderen, beste Edward — het spookt er!

Raffles stond langzaam op, liep om de tafel heen en nam zijn secretaris den brief uit de hand.

Hij begon hem langzaam te lezen en legde hem daarna weder naast zich op tafel neder.

— Dat is het zotste wat ik nog ooit beleefd heb, mompelde hij. Daarvoor moet men bepaald in Schotland zijn. Daar gelooven zij nog aan allerlei spoken en aardmannetjes, elfen en geesten van allerlei aard. En daar heb ik het dus aan te danken, dat dit zeer fraai gelegen huis nu al bijna een jaar leegstaat.

Hij begon met de handen op den rug de kamer op en neer te loopen en bleef toen plotseling vlak voor Charly stilstaan.

— Gelooft u aan spoken? vroeg hij hem op den man af, terwijl hij hem strak aankeek.

Charly ontweek de vraag.

— Lieve hemel, er zijn tusschen hemel en aarde meer dingen, dan waarvan onze wijsheid heeft gedroomd, beste Edward, antwoordde hij.

— Ei? Nu, dan zal ik zoo vrij zijn die dingen tusschen hemel en aarde in mijn huis daarginds eens met eigen oog te gaan opnemen.

— Meen je dat?

— Heb je mij ooit een plan hooren opperen, dat ik niet uitvoerde?

— Neen, dat erken ik!

— Welnu, zorg dan dat we morgenochtend op reis kunnen gaan.

— Zoo spoedig al?

— Noem je dat spoedig? Ik ben zoo nieuwsgierig naar die spoken, dat ik wel dadelijk zou willen gaan kijken.

— Zoo is het goed! Zoo mag ik het hooren! Nu ben je weer de oude John Raffles! Dat is ook de geheele zaak — als je maar iets omhanden hebt, iets waarop je je scherp vernuft kunt spitsen, dan ben je de beste kerel ter wereld. Zullen we met de auto gaan, of denk je per trein?

— Het is prachtig weer, de barometer gaat nog steeds vooruit, Henderson snakt geloof ik weer eens naar een langen rit en ik wil wel wat beweging hebben,

terwijl mijn nieuwsgierigheid toch weer niet zoo groot is, dat ik er een lange reis in een benauwde spoorweg-coupé voor over heb.

— Dan zal ik Henderson dadelijk waarschuwen! Welken wagen wil je gebruiken?

— Den grijzen wagen — die is ruim en zeer snel!

Charly wilde het vertrek verlaten om de opdracht uit te voeren, toen Raffles hem terug riep.

— Ik zal Mac O'Flenn een telegram sturen, dat hij op onze komst rekent, zeide hij, terwijl hij een kleine bloc-note van de tafel nam en daarop eenige woorden schreef.

— Dat is voldoende, zeide hij.

Hij overhandigde het stukje papier aan Charly en deze las:

„Wij komen overmorgen per auto. Zeg aan niemand een woord over onze komst.

LORD ABERDEEN.”

— Waarom mag hij dat niet doen? vroeg Charly.

— Omdat ik de spoken liefst onvoorbereid bezoek.

— Jij spot er nu mede, maar doe dat vooral niet, als we op de plaats van onze bestemming zijn aangekomen. Ik behoef je zeker niet te zeggen, hoe bijgeloovig de Schotten zijn en hoe prikkelbaar op het gebied van alles wat met hun bijgeloovigheid in verband staat.

— Wees maar niet bezorgd, Charly, ik zal dien braven Mac O'Flenn geen aanstoot geven, noch iemand van de bewoners van dat schilderachtige dorpje Lachbroom. Wil je wel gelooven, dat ik al plezier in de onderneming begin te krijgen?

— Welke onderneming? vroeg Charly verbaasd. Wat verwacht je dan eigenlijk?

— Wel, wat zou ik anders verwachten dan een ontmoeting met geesten? Dat is opwindend genoeg, zou ik zeggen.

— Maar je schijnt iets anders achter de zaak te zoeken? vervolgde Charly.

— Ik? O, neen, ik ben in het geheel niet argwanend. Ik vind het de eenvoudigste zaak van de wereld, dat een zoo uitstekend gelegen huis als het mijne, met zulk een prachtigen grond er omheen, een vol jaar lang onverhuurd blijft.

Charly keek zijn meester onderzoekend aan!

Hij hoorde wel den kwalijk verborgen spot in diens woorden, maar hij kon daarvan de oorzaak niet vermoeden.

Zelfs kon hij de redenen niet begrijpen, die zijn

meester er toe brachten zulk een verre en vermoeiende reis te maken om wat hij een bagatel achtte.

Maar hij was zoo verheugd, dat John Raffles afleiding had voor zijn naargeestige bui, die ditmaal eenige dagen geduurd had, dat hij zich wel wachte zijn meester door eenige aanmerking van zijn plan af te brengen.

Hij zeide dus kalm:

— Ik vind het niet zoo gewoon, dat erken ik. Maar aan den anderen kant kan ik mij best begrijpen, dat Schotten er niets van moeten hebben om in een huis te gaan wonen, waar het spookt.

— Allergeweldigst spookt, naar het schijnt! Nu, en ik houd niet van die ongeroepen gasten. Als ik een huis heb, dan wil ik dat het zijn rente opbrengt! En een leegstaand huis brengt geen rente op — zijn wij het eens of niet!?

— Je hebt volmaakt gelijk, Edward. Zal ik het telegram naar de post brengen?

— Doe dat, en ga Henderson waarschuwen.

Weer was Charly bijna bij de deur, toen zijn meester hem voor de tweede maal terugriep.

— Zeg den braven kerel, dat hij zijn revolvers ook eens duchtig naziet, zeide Raffles, terwijl hij zijn nagels bekeek.

— Denk je dan, dat hij die noodig zal hebben? riep Charly verbaasd uit.

— Men kan nooit weten!

Charly wachtte nog even op een nadere verklaring, maar toen Raffles zich ijverig verdiepte in het bestudeeren van zijn vingertoppen, verliet hij schouderophalend het vertrek.

— De hemel mag weten wat hij daar weer achter zoekt, mompelde hij in zich zelf, terwijl hij de prachtige eikenhouten trap afdaalde, om zich naar het park te begeven.

Hij liep den fraaien tuin door, tot hij de garage bereikte, die haar uitgang had in een zeer stille, smalle straat.

Daar was Henderson, een reusachtige kerel, met een open, trouwhartig gelaat bezig met het schoonmaken van een fraaie, blauwgelakte limousine.

De chauffeur was in zijn hemdsmouwen en zijn sterke, gespierde armen waren tot den elleboog ontbloot.

Hij had Charly niet hooren aankomen en galmde luidkeels een liedje, waarin sprake was van een meisje, dat Mary heette en een lichtzinnig matroos, die maar niet terug kwam.

Midden in een luiden uithaal bleef hij steken, toen

hij Charly op eenige passen afstand van zich ontwaarde.

De reus kreeg een kleur van verlegenheid en stamelde:

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, mijnheer Brand — ik hoorde u niet aankomen.

— Dat verwondert me niets, brave Henderson! riep Charly lachend uit. Je maakt ook zelf een leven als een oordeel.

— U zocht zeker naar mij, mijnheer Brand?

— Ja, Henderson!

— Is er werk aan den winkel?

— Dat geloof ik haast wel!

— Gaan wij op reis?

— Ja, morgen!

— Ver, als ik vragen mag?

— Tot in het hartje van Schotland.

— Is er gevaar bij?

— Mylord heeft tenminste bevolen, dat je je revolvers moest nakijken.

— Ei, ei! Er zal dus gevochten worden?

— Lieve hemel, Henderson, nu vraag je me teveel, antwoordde Charly lachend. Ik zelf weet er niets van.

— Nu, vechten of niet — wij komen er ten minste weer eens uit! Is het geen zonde, mijnheer Brand, dat die prachtige wagens, waarvan wij er een half dozijn hebben, zoo maar nutteloos in de garage staan?

— Maar, brave Henderson, wij hebben er toch nog geen week geleden gebruik van gemaakt.

— Dat is een heele week, mijnheer Brand! Denk eens aan, zeven volle dagen! En met dat prachtige weer. Waarheen gaat de reis, als ik vragen mag?

— Naar Lachbroom!

— Waar Mylord zijn bezittingen heeft?

— Juist! De grijze wagen moet gebruikt worden! Is hij in orde?

— Uitstekend, mijnheer Brand. Twee van de banden zijn pas een maand geleden vernieuwd, maar ik zal den motor nog eens goed nazien.

— Daarín vertrouwen wij geheel op jou. Reken er maar op, dat wij morgenochtend niet te laat vertrekken en ga dus niet te laat naar bed.

— Ik zal er voor zorgen, mijnheer Brand.

Charly draaide zich op zijn hielen om en keerde naar de villa terug.

Hij had de achterdeur nog niet bereikt of reeds jammerde Mary opnieuw over het wegblijven van haar trouweloozen matroos.

De oude Gaston, de grijze, oude kamerdienaar van zijn lordschap, had eenige keeren getracht den reusachtigen chauffeur te bewegen „met dat vreeselijke

galmen op te houden”, maar zoodra Raffles dit vernomen had, gelastte hij den ouden bediende Henderson kalm zijn gang te laten gaan.

Het was hem een behoefte, zooals hij aan Charly verklaarde, de jolige stem van zijn chauffeur te hooren, want, zoo zeide hij, het kwam niet veel voor, dat iemand in deze tijden nog kon zingen.

Charly liep naar de vestibule, nam daar zijn hoed van den kapstok en ging het telegram wegbrengen.

Toen hij terugkeerde, vond hij zijn meester in de bibliotheek, diep verzonken in de lectuur van een prachtig ingebonden boek, dat hij reeds in de verte herkende als een bundel gedichten van Shelly.

Hij keek over zijn schouder naar de bladzijde en knikte goedkeurend met het hoofd.

— Er zijn weinig dichters, die de schoonheden van Schotland zoo treffend bezongen hebben als Shelly, zeide hij op zachten toon.

Raffles hief langzaam het hoofd op.

Charly zag hoe zijn oogen glansden en zijn wangen gloeiden.

— Hij is een genie, zeide hij heftig, vol aandoening. Ik voel slechts bewondering voor dichters, uitvinders en veldheeren — en ook nog voor zeer goede tooneelspelers, en de rest kan mij gestolen worden.

Hij stond op en klapte het boek dicht.

— Is het telegram bezorgd? vroeg hij.

— Ja, Edward.

— Heb je Henderson gewaarschuwd?

— Zeker!

— Alles is dus in orde?

— Dat wil zeggen — wij moeten onze koffers nog pakken.

— Ga dat dan aan Gaston zeggen, maar zeg er vooral bij, dat hij de hulp van Henderson moet vragen — de brave oude is niet in staat om het geheel alleen te doen.

— En als dat gedaan is?

— Dan zullen wij in Hotel Cecil gaan dineeren en eens een kijkje gaan nemen in de Windsor Club, of anders naar het Hypodrome, als het in de club, waarvan ik de eer heb vice-voorzitter te zijn, misschien wat al te saai is.

HOOFDSTUK II.

De reis.

Den volgenden morgen om zes uur stond een zware, zeer geriefelijk ingerichte auto, grijsgelakt, en van een Amerikaanschen kap voorzien, voor het hek van den kleinen voortuin van de villa.

Het was een heerlijke morgen en zoo warm als het dien ganschen zomer nog niet geweest was.

Raffles en Charly stonden voor het raam, terwijl Henderson twee koffers naar buiten sleepte en achter op den wagen met sterke riemen vastsnoerde.

Zoodra dit geschied was nam de reusachtige chauffeur achter het stuurwiel plaats.

Raffles en Charly verlieten het vertrek.

Zij begaven zich naar de vestibule, waar Gaston, de oude kamerbediende, hen stond op te wachten.

— Gaston, zoo wendde zijn meester zich tot den grijsaard, ik ga naar mijn villa in Lachbroom; mocht men namens de leden van de Windsor-Club naar mij komen vragen, dan zeg je maar dat ik daarheen ben gegaan.

— En als zij vragen wanneer of gij terugkomt, Mylord?

— Dan zeg je maar, dat je het niet weet! En dan spreek je de volle waarheid, want ik zelf weet het ook niet. Kom, Charly!

De beide mannen knikten Gaston vriendelijk toe en verlieten de villa.

Henderson tikte aan zijn pet, toen hij hen zag aankomen.

— Is alles in orde, Henderson? vroeg Raffles voor hij instapte.

— Zoo goed als gij maar wenschen kunt, Mylord. Als gij soms honderd kilometer per uur wilt afleggen, kunt gij dat gedaan krijgen.

— Dat is niet noodig, antwoordde Raffles lachend. Met een gemiddelden gang van zeventig kilometer ben ik al ruim tevreden. Je weet den weg toch wel?

— Wel zeker, Mylord, want wij hebben hem reeds driemaal gereden. Ik moet zeker over Nottingham en Leeds rijden?

— Doe dat maar! In Leicester kun je den benzine-voorraad aanvullen, daar zullen wij lunchen.

— Zijt gij voornemens om den geheelen dag door te rijden, Mylord, als ik u vragen mag?

— Welneen, beste Henderson. Wij zullen er geen

corvee van maken. De reis kan in twee dagen gedaan worden. Wij zullen te Carlisle overnachten.

— Uitstekend, Mylord, dat zal heel gemakkelijk gaan.

Raffles en Charly stapten in en de auto zette zich in beweging.

In snelle vaart reed de prachtige wagen door de City van Londen.

En reeds een half uur later was de grens van de wereldstad bereikt.

De afstand, die Leicester van Londen scheidt, bedraagt ongeveer honderd-vijftig kilometer in rechte lijn.

De grijze auto had dezen afstand in minder dan twee uur afgelegd en reed om negen uur in den morgen de beroemde fabrieksstad binnen.

Raffles klopte tegen de voorruit en Henderson bracht den wagen tot staan.

— Is er nog genoeg benzine, of moeten wij den voorraad aanvullen? vroeg Raffles door de spreekbuis.

Henderson boog zich voorover, om naar den manometer te kijken.

— Wij hebben nog wel voor een honderd kilometer, Mylord, antwoordde hij.

— Nu, rijdt dan maar door tot Sheffield, beval Raffles. De stad ligt hier juist acht-en-negentig kilometer in rechte lijn vandaan.

Weer schoot de auto vooruit en omstreeks half elf bereikten zij de befaamde staalstad.

Bij den eersten den besten autohandelaar vulde Henderson den benzine-voorraad aan.

En dadelijk daarop werd de rit voortgezet, totdat Leeds bereikt werd, dat op vijftig kilometer afstand van Sheffield is gelegen.

Om eenige minuten vóór half twaalf hield de auto stil voor het grootste restaurant der stad.

De beide vrienden stapten uit.

— Henderson, breng de auto maar naar de garage van het restaurant en ga een wandeling maken, dat zal je goed doen na dien langen rit. Wij zelf gaan ook de stad eens in. Zorg dat je om halfeen terug bent, op tijd voor de lunch.

Raffles en Charly wachtten tot zij de grijze auto onder de groote koetspoort naast het hotel hadden zien verdwijnen en wandelden daarna de stad in.

Raffles was niet erg spraakzaam.

Hij scheen diep in gedachten verzonken.

Ook Charly was met zijn gedachten daar in het schiiderachtige dorpje aan de Westkust van Schot-

land, in een der schilderachtigste streken gelegen, aan het uiteinde van een dier smalle en diepe krekken, die als de vinger van een geweldigen reus diep het land indringen.

Zwijgend wandelden zij zoo geruimen tijd voort, van tijd tot tijd een opmerking makend over de dingen, die zij in de stad van de wol zagen.

Met opzet scheen Raffles het te vermijden over den zonderlingen brief van zijn pachter te spreken.

Eindelijk keerden zij weder naar het restaurant terug.

Henderson stond reeds voor de deur te wachten.

Zij traden binnen en Raffles bestelde een krachtige lunch.

Hij had langzamerhand zijn opgewektheid herkennen en scheen het doel van de reis geheel vergeten te zijn.

— Engeland is ongetwijfeld een prachtig land! riep hij uit. Maar het haalt toch niet bij Schotland. Ik verzoek je, Henderson, morgen niet te rijden met de duivelsche vaart, die ik je maar niet schijn te kunnen afleeren. Mijnheer Brand en ik willen van het schoone landschap genieten. Onthoudt dat!

— Ik zal het niet vergeten, Mylord, zeide Henderson onderdanig, ofschoon het aan zijn gelaat duidelijk te zien was, hoezeer dit bevel hem leed deed.

Hij mat de schoonheid van een landschap af naar de breedte van den weg!

Na op hun gemak te hebben geluncht, stegen de reizigers weder in de auto, die Henderson nog eens goed had nagekeken.

Het was omstreeks twee uur, toen zij de reis hervatten.

In rechte lijn bedraagt de afstand van Leeds naar Carlisle honderd-vijftig kilometer.

Maar zij moesten thans een tamelijk heuvelachtig terrein passeeren, hetwelk hen dwong vrij groote omwegen te maken.

De weg slingerde zich in groote bochten tusschen de glooiende heuvels door.

Het was bijna vijf uur toen zij de tamelijk groote plaats Carlisle bereikten.

Carlisle is een knooppunt van spoorwegen en bevindt zich op slechts korten afstand van de Schotsche grens.

Henderson had den wagen langzaam door de stad heengestuurd en hield nu stil voor een groot hotel.

Hij keek vragend om, alsof hij zijn meester diens oordeel wilde vragen.

Raffles bekeek het hotel vluchtig van onder tot boven en knikte goedkeurend.

Hij opende het portier en stapte uit.

— Het ziet er voldoende uit voor één nacht, zeide hij tot Charly, die hem gevolgd was.

— Zou er een garage zijn? vroeg deze.

— Dat zal wel. Een Engelsche stad van meer dan vijftig duizend inwoners zonder zulk een inrichting is ondenkbaar.

Op dat oogenblik kwam er een kellner toelopen, op den voet gevolgd door een portier en een liftjongen.

Raffles richtte zich tot den kellner met de vraag:

— Is het druk in het hotel?

— Tamelijk, mijnheer! Maar wij hebben toch nog een paar zeer goede kamers.

— Maak er dan twee voor mij en mijn secretaris en een voor mijn chauffeur in orde, beval hij. En zorg voor een goed diner!

De kellner boog als een knipmes en verdween.

Een uur laten zaten de beide vrienden aan het diner.

Zij gingen vroeg naar bed, teneinde krachten te putten voor de rest van de reis.

Vroeg in den morgen van den volgenden dag, ongeveer kwart over zes, stond de auto reeds weder kant en klaar voor de deur van het hotel.

— Dat belooft een prachtige dag te worden, Edward! riep Charly verheugd uit, toen zij instapten.

— Des te beter, zooveel meer zullen wij genieten van het heerlijk-schoone landschap. Nogmaals, Henderson, niet te hard! zoo wendde Raffles zich tot den chauffeur.

Henderson knikte ten teken dat hij het begrepen had en de auto schoot vooruit.

Hun eerste halte zou de stad Glasgow zijn, die zij om negen uur des morgens bereikten.

En toen ving het schoonste gedeelte van de reis aan.

Dwars door het graafschap Stirling, door het schoone Purth, met zijn heerlijke meren, reed de auto in een matigen gang op den Granpinn Mountain aan.

Steeds steeg de weg en steeds werd het uitzicht schooner.

In trotsche pracht verhieven de bergen zich rondom de reizigers.

In de diepte glansden de zonderling gevormde, smalle, uiteengerekte meren als reusachtige slangen.

Tegen de hellingen der bergen kropen de sombere pijnbosschen op als reusachtige legerscharen.

Heel in de verte zag men van tijd tot tijd een trein als een klein stukje speelgoed over het machtig lichaam

der bergen heenschuiven. Zóó langzaam, dat het scheen alsof hij in het geheel niet vooruitkwam.

De reizigers hielden stil voor Dalmaspidal, een spoorwegstation midden in de Granpinn Mountains, waar zij omstreeks half twee aankwamen.

Zij gebruikten hier de lunch en gingen om half drie weder op weg.

Dwars door het Schotsche hoogland reed de wagen op het Nessmeer af, dat het noordelijk gedeelte van Schotland als het ware in tweeën snijdt.

Zij moesten zich hier met een pont laten overzetten.

Na nog een half dozijn bergstroomen te zijn gepasseerd en den spoorweg van Ferry naar Inverness, vervolgde de wagen zijn weg verder naar de plaats van bestemming.

Toen zij Lachbroom naderden, vroeg Raffles, die zijn metgezel herhaaldelijk op de schoonheden van het landschap opmerkzaam had gemaakt:

— Je bent hier, geloof ik, nog nooit geweest?

— Neen, beste Edward, en daar heb ik nu spijt genoeg van, want het is hier wonderlijk schoon.

— Nietwaar? Ik voor mij kan mij niet begrijpen wat ons, Engelschen, kan bezielen een land te verlaten om bijvoorbeeld naar Tyrol of de Dolomieten te gaan, terwijl wij in ons eigen land zulk een overheerlijke natuur kunnen bewonderen, die in niets ten achter staat met de streken die ik je zoeven noemde.

Inderdaad — het landschap in het Noordwesten van Schotland is van een onvergelykelijke pracht, van een trotsche schoonheid, die haar stempel heeft gedrukt op het karakter van het volk dat daar woont.

Van de hemelhooge bergen storten zich de bergstroomen donderend in de groene dalen.

De met sneeuw bedekte kruinen der bergen reiken tot in de wolken.

Eeuwenoude boomen bedekken hunne hellingen.

Hier en daar vormen de rivieren talrijke meren.

En ook menigmaal watervallen, waarbij die van Schaffhausen slechts onnoozel maakwerk van menschenhanden is.

Charly had geen oogen genoeg om al deze wonderen te aanschouwen.

— En in deze omgeving moet ik jouw huis zoeken? vroeg hij eindelijk.

— Ja, wij zijn er aanstonds! Ik heb deze plek uitgezocht, omdat zij tamelijk eenzaam is, en omdat ik hier niet word lastig gevallen door menschen die mij niet kunnen schelen en die mij in de eenzaamheid, die ik soms behoef, maar zouden komen storen.

— Nu, dan kon de plek niet beter zijn uitgezocht, hernam Charly glimlachend. Ik heb sedert het laatste half uur geen levende ziel ontwaard.

— Dat is ook geen wonder! Lachbroom is een kustplaats heel in het Noorden van Schotland, ver verwijderd van den spoorweg, en die aan het uiteinde van een zeer lange kreek is gelegen. Stil, daar zijn wij er al, naar het schijnt.

Inderdaad reed de auto thans tusschen een dubbele rij kleine huisjes door, die het dorp Lachbroom uitmaakten.

Aan het uiteinde van deze rij huizen sloeg de auto linksaf en reed nu een vrij steilen bergweg op.

De avond begon langzaam te vallen.

De zon was reeds half achter de kim weggedoken, en wierp haar schijnsel nog slechts op de toppen der hoogste bergen.

Nog tien minuten en de wagen hield met een korten ruk stil voor een klein huis, vriendelijk in het groen weggedoken.

— Dit is het huis van mijn rentmeester en pachter Mac O'Flenn, legde Raffles uit.

Zoodra de auto stilstond, vloog de deur van het huis open en verscheen er een man, die in zijn geheele uiterlijk den geboren Schot verried.

Hij was lang en breedgeschouderd.

Zijn haar was lichtblond en zijn oogen van dat doorzichtige grijs, zooals men dat vaak bij bergvolkeren vindt.

Mac O'Flenn kon ongeveer een jaar of vijftig zijn.

Achter hem verscheen in de deuropening een bevalig jong meisje van een jaar of twintig, met hetzelfde blonde haar en dezelfde lichtgrijze oogen.

De pachter trad met zijn hoed in de hand op het portier toe en opende het.

Met een krachtigen handdruk, zonder eenige verlegenheid, verwelkomde hij zijn pachtheer.

— Wees welkom, Mylord, zeide hij eenvoudig. Het middagmaal wacht u. Als gij mij en mijn gezin tenminste de eer wilt aandoen, het bij ons te gebruiken.

— Zou ik niet, brave Mac O'Flenn? riep Raffles uit. Mijn secretaris en ik zullen gaarne van uw vriendelijke uitnodiging gebruik maken. Ik verzeker u, dat de reis ons niet weinig heeft vermoeid.

HOOFDSTUK III.

Het spookverhaal.

— Henderson, zoo wendde Raffles zich tot den chauffeur, gij kunt de auto wel onder gindsch afdak stallen en haar met zeildoek tegen regen en stof beschutten. De wagen zal er niet lang behoeven te staan, hoop ik.

De dochter van den pachter was nu ook naderbij gekomen.

— Gij zijt alweer grooter geworden, Ellen, sedert ik u voor de laatste maal heb gezien, zeide Raffles vriendelijk, terwijl hij het blozende meisje onder de kin streek. En mag men vragen of er nog geen kapers op de kust zijn?

Het jonge meisje bloosde nog sterker en boog het lieve hoofdje voorover.

— Ik heb het al gezien! zeide Raffles lachend. Gij behoeft mij niets meer te zeggen. Nu, wij spreken daar nog wel later over. Ik hoop, dat gij het mij in ieder geval zult laten weten, wanneer er bruiloft is!

Al gekscherend was het viertal de woning binnegetreten, maar op den drempel wendde Charly zich nog eens om en zeide bewonderend:

— In welk een prachtige streek woont gij hier, mijn waarde Mac O'Flenn!

— Nietwaar, mijnheer Brand? zeide de pachter vol trotsch. En buitengewoon vruchtbaar ook, dat verzeke ik u, al zijn wij hier op vijfhonderd meter hoogte. Gij moet het morgen maar eens gaan zien, dan kunt gij u overtuigen welk een prachtige akkers er bij de bezitting van zijn lordschap behooren.

Toen zij het huis binnentraden, werden Charly en Raffles met echt Schotsche gastvrijheid verwelkomd door de vrouw van den pachter. Een klein, bewegelijk vrouwtje, met zilverwit haar, lichtblauwe oogen, die hen in de ruime eetkamer binnenliet, waar reeds de tafel voor het middagmaal gedekt stond.

Deze eetzaal was een hoog vertrek, bijna geheel en al met eeuwenoud eikenhout beschoten.

De eikenhouten zoldering was minstens zes eeuwen oud, zoo vertelde de pachter met trotsch aan wie het maar hooren wilde.

En aan den ouderwetschen haard, ruim als een kamer, hadden nog Schotsche koningen de voeten uitgestrekt, zoo beweerde hij.

Daar de avond nu reeds bijna geheel gevallen was, werd het licht ontstoken.

En daaruit reeds bleek de spreekwoordelijke koppigheid van den echten Schot — het was petroleumlicht!

Reeds herhaaldelijk had Raffles getracht zijn rentmeester te bewegen electrisch licht, of althans gaslicht te laten aanleggen, hetgeen mogelijk was, daar het dorp over een kleine gasfabriek beschikte.

Maar steeds had de onverzettelijke Schot geantwoord dat zijn voorouders het met petroleum hadden gedaan, en zelfs wel met kaarsen, en dat wat voor hen goed genoeg was, ook hem voldoende moest zijn.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat het warme, rossige licht van de groote petroleumlamp boven de tafel, het vertrek in een geheimzinnig romantisch schijnsel hulde, dat er de aantrekkelijkheid niet weinig van verhoogde.

Zoodra zij allen aan tafel waren gezeten en ook Henderson bescheiden zijn plaats had ingenomen, bracht Raffles het gesprek op den brief, dien hij van den rentmeester had ontvangen.

— Mijn beste Mac O'Flenn, zoo begon hij, je zult het doel van mijn telegram en van mijn komst hier wel begrepen hebben.

— Inderdaad, Mylord, antwoordde de pachter met een ernstig gelaat.

— Gij vermoedt dus, als ik het wel begrijp, dat ik geen huurders voor mijn huis kan krijgen, omdat het er spookt?

— Dat moet wel, Mylord! zeide Mac O'Flenn met even ernstig gelaat.

— Maar dat is toch.....

Maar plotseling hield Raffles op.

Hij begreep, dat hij deze eenvoudige lieden zou kwetsen, door openlijk zijn twijfel te kennen te geven aangaande een zaak, die voor hen als bewoners der Schotsche hooglanden onomstootelijk vaststond.

Aan spoken te twifelen, was volgens de meesten hunner niet weinig minder dan een doodzonde.

Raffles hernam dus:

— Mijn beste Mac O'Flenn, ik ben maar een Londeenaar — ik wil van u gaarne aannemen, dat het in mijn huis niet pluis is — maar dan moet gij het op uw beurt niet zonderling vinden, als ik zelf eens onderzoek daarnaar doe.

— En denkt gij, dat u dat niet in groot gevaar zou kunnen brengen, Mylord? vroeg de pachter op ernstigen toon.

— Dat ontken ik niet, zeide Raffles kalm, maar dat

zal mij niet weerhouden om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen.

— Uw lordschap houde het mij ten goede — maar nieuwsgierigheid in zulke zaken is niet altijd gevaarloos, hernam de oude man.

— Maar vertel mij dan tenminste wat men in mijn huis heeft bespeurd? riep Raffles eenigszins ongeduldig uit.

— Als gij het mij toestaat, Mylord, dan zal een ander dan ik u dat mededeelen, namelijk een van degenen, die den moed hebben gehad een nacht in het huis door te brengen.

— En wie is die moedige man? vroeg Raffles, zonder een zweem van spot.

— Stephen Macintosh, Mylord, de verloofde van mijn dochter.

— En wat bracht er hem toe een nacht in mijn huis door te brengen?

— Het spijt mij, dat ik het zeggen moet, Mylord, maar ik vrees dat hem daartoe niets anders bracht dan zijn verlangen om zijn moed te toonen.

— Nu, dat is niet zulk een kwade karaktertrek, geloof ik, zeide Raffles glimlachend.

— Alles goed en wel, Mylord, maar die waaghalzerij had hem wel het leven kunnen kosten.

— Was het dan zoo erg? vroeg Raffles verbaasd.

— Heel erg, Mylord, antwoordde Mac O'Flenn.

Raffles wierp een blik op het jonge meisje, dat zwijgend zat te eten.

Zij was zeer bleek geworden en haar prachtige groote oogen staarden angstig naar een donkeren hoek van het vertrek, waar het kleine houtvuur in den haard, dat wegens de avond-koelheid was aangelegd, zonderlinge schaduwen tooverde.

— In welke kamer was hij? vroeg Raffles verder.

— In hetzelfde vertrek, waarin uw lordschap zich altijd ophoudt, als hij in het huis logeert.

— Dat op zee uitziet?

— Juist, Mylord!

— Maar vindt gij zelf het niet merkwaardig, dat ik van dergelijke.... spoken nooit last heb gehad? vroeg Raffles.

— Weet gij, waardoor zij zijn opgejaagd, Mylord? zoo wendde zich nu de vrouw van Mac O'Flenn in het gesprek, terwijl zij Raffles doordringend aankeek.

Weer wierp Raffles, zonder te antwoorden, een blik op Ellen.

Een lichte huivering deed de oogleden van het mooie meisje zachtjes trillen, en haar handen, een wei-

nig ruw door het vele werk, beefden onmerkbaar.

— Hoe het ook zijn mag — het is een eigenaardige zaak, mompelde Raffles. Komt Stephen Macintosh nog hier?

— Dat zal hij zeker wel, Mylord! riep vrouw Mac O'Flenn uit. Hij komt iederen avond kort na den eten hier, en wij hebben genoeg moeite om hem weer weg te krijgen, dat verzeker ik u!

Charly barstte in lachen uit.

— Kom, kom, gij zijt zelf ook jong geweest, mijn lieve dame! riep hij lachend, en dat is nog niet eens zoo heel lang geleden, voegde hij er galant aan toe. Toen zult gij het zelf toch ook wel niet aangenaam hebben gevonden, als uw ouders Mac O'Flenn des avonds wegstuurden.

— In mijn tijd ging dat anders toe, Mylord, bromde Mac O'Flenn. De jongelui van tegenwoordig — ik wil er geen kwaad van zeggen, maar — ze zijn toch heel anders dan die van vroeger.

— Dat is een groot geluk, meende nu Henderson te mogen opmerken, ofschoon hij bijna onverstaanbaar was, daar hij juist den mond vol had met een hap van den nationalen schotel der Schotten, de *porridge*.

Allen lachten om dezen uitval en juist op dat oogenblik werd er krachtig op de deur geklopt.

Zonder een antwoord af te wachten, trad er een krachtige jonge kerel van een jaar of vijf-en-twintig het vertrek binnen, slank als een den, en met schouders als van een jongen stier.

Dicht, goudgeel, krullend haar hing hem tot in den hals.

Het was zoo lang, dat hij het telkens met een aangewend gebaar van het voorhoofd moest wegstrijken.

Bedremmeld bleef deze jonge reus op den drempel staan, toen hij het bezoek ontwaarde.

— Kom binnen, Stephen Macintosh, zeide Raffles vriendelijk, want ik denk wel dat gij het zijt.

— Ja, Mylord, die ben ik! antwoordde de jonge man vrijmoedig, door de vriendelijkheid van den gast. Ik wist niet.....

— Maar ik had je toch gezegd, Stephen, zeide Mac O'Flenn ongeduldig, dat zijn lordschap vandaag zou komen?

— Dat is ook zoo, Mac O'Flenn, maar ik verwachtte dat Mylord niet vóór het vallen van den nacht hier zou zijn, anders was ik zeker niet zoo onbescheiden geweest om reeds nu te komen.

Hij vatte de kruk van de deur weer in de hand om heen te gaan, maar Raffles hield hem terug.

— Gij komt juist van pas, Stephen, zeide hij. Ga daar zitten. Hebt gij reeds gegeten?

— Ja, Mylord!

— Nu, vertel ons dan, terwijl wij den maaltijd beëindigen, wat u is wedervaren in den nacht, dien gij in mijn huis hebt doorgebracht!

Macintosh keek beurtelings de gasten en den vader van zijn meisje aan, en zeide aarzelend:

— Ik geloof niet, dat het goed is, Mylord!

Zijn gebruid gezicht was zeer bleek geworden, toen hij dit zeide.

— Een moedig man, als gij zijt zal dat verhaal geen kwaad doen, merkte Charly bemoedigend op. Ik zou maar doen, wat zijn lordschap je vraagt!

— Nu dan, als gij het wenscht....

— Zeg mij eerst eens, hernam Raffles, wat u toch wel bewogen heeft een nacht in mijn huis en mijn slaapkamer door te brengen?

Stephen Macintosh keek den gast recht in het gelaat en zeide op trotschen toon:

— Men had in het dorp durven zeggen, dat ik het nooit zou wagen, Mylord. Ik was dus wel verplicht om er heen te gaan.

— Zoo mag ik het hooren! riep Raffles uit. Daar ziet gij juist naar uit! En nu het verhaal, wat ik u verzoeken mag.

— Het is omstreeks een maand geleden, Mylord, op een Vrijdag, begon de jonge man — misschien als ik er geen Vrijdag voor uitgekozen had —

— Spoken werken ook op Zondag! hoorde men plotseling de stem van Henderson als onder een wollen deken uitkomen, daar hij zijn mond juist weder gevuld had met een vervaarlijke hoeveelheid van zijn lievelingsspijs.

De vier Schotten keken den spreker streng aan en Charly had moeite zijn ernst te bewaren.

Raffles echter zeide op bestraffenden toon tot zijn chauffeur:

— Mijn waarde Henderson, ik zal je moeten verzoeken je interrupties te bewaren tot tijd en wijle ik je daarom vraag.

— Tot uw orders, Mylord, zeide Henderson verschrikt en verlegen.

— Ga voort, Stephen, zeide Raffles vriendelijk. Ik sta er voor in, dat die sinjeur daar je niet meer in de rede zal vallen.

— Zooals ik u zeide, Mylord, hadden mijn kameraden gezegd, dat ik nooit een nacht in het spookhuis zou durven doorbrengen.

— Hoelang duurden de.... de zonderlinge verschijnselen toen reeds? vroeg Raffles.

— Omstreeks vier maanden, Mylord! Dan eens in hevige mate, dan weer nauwelijks merkbaar!

— Ik dank je, ga nu maar verder.

— De spotternijen van mijn vrienden prikkelden mij zoodanig, dat ik besloot liever alles te wagen dan ze te verduren, ofschoon ik u eerlijk moet bekennen, dat mijn hart mij in de schoenen zonk, toen het op handelen aankwam — en toch kunnen al mijn kornuiten u bevestigen, dat ik niet voor een klein geruchtje vervaard ben.

Hier hield de jonge man even op en wierp een blik op het lieve meisje, dat naast hem zat, alsof hij in haar lichtgrijze oogen moed putten kon om zijn verhaal voort te zetten.

— Om tien uur in den avond begaf ik mij naar het huis. Gij weet natuurlijk beter dan ik de inrichting van uw villa, Mylord! Het raam van uw slaapkamer ziet uit op de zee en bevindt zich juist boven de klippen, die hier zoo steil in zee afdalen, dat het onmogelijk is de rots van dien kant te beklimmen.

— Inderdaad! zeide Raffles.

— Het was een tamelijk heldere avond. De maan scheen bijna vol aan den hemel. Lichte wolken trokken voorbij. De zee was vrij onstuimig en de golven beukten de kust. Om elf uur gebruikte ik eenzaam mijn avondmaal. Ik moet bekennen, Mylord, dat ik mij zeer onbehagelijk gevoelde! Er kwamen mij vreeselijke verhalen uit mijn jeugd te binnen, waarin 'de *Seers*, de *Branshies*, de *Urisks*, kortom, van alle geesten, toovergodinnen en elfen die onze bergen en dalen bewonen, een groote rol speelden. Ik dacht aan de *Vurige Vrouwen*, die de ruïnen der oude kasteelen onveilig maken, — en dat alles droeg er toe bij, mij zeer gedrukt te stemmen. En als ik niet liever gestorven was dan als een lafaard door mijn kameraden te worden beschouwd, dan had ik nog de plaat gepoetst, zóó somber zag het er in de kamer uit, nadat ik het licht had uitgeblazen en onder de dekens was gekropen.

— Was er dan geen electrisch licht? vroeg Raffles verbaasd.

— Dat gebruik ik nooit, omdat ik er niet mee overweg kan en bang ben dat ik dien dwazen rommel stukdraai, Mylord! antwoordde de stoere, jonge man eenvoudig.

Raffles en Charly wisselden een snellen blik.

Toen vervolgde Stephen:

— Het zal ongeveer twaalf uur geweest zijn, toen ik mij ter ruste begaf. Dat zeg ik natuurlijk maar bij

wijze van spreken, want van slapen kwam niets. Ik woelde om en om in het bed en kon den slaap maar niet vatten. Mijn oogen waren wijd geopend en staarden in het donkere vertrek, dat slechts flauw verlicht werd door de stralen van de maan.

Toen klonken dof de twaalf slagen van den kleinen kerktoren in het dorp.

Ik telde ze onwillekeurig mee.

Nauwelijks was de laatste slag met een klagenden galm weggestorven, of plotseling werd de kamer door een zonderling groen schijnsel verlicht.

— Hebt gij niet kunnen zien, waar dat licht vandaan kwam? vroeg Raffles, die met de grootste aandacht had toegeluisterd.

— Neen, Mylord — maar ik wil geheel eerlijk zijn: ik was zoo verschrikt door dit zonderlinge schijnsel, dat ik niet goed heb opgelet!

— Nu wij zullen zelf wel zien, zeide Raffles glimlachend. Ga door, brave Stephen!

— Ik lag er nog over na te denken, of ik zou opstaan en onderzoek doen naar de herkomst van dit licht, toen een zacht geruisch mijn aandacht trok! Gij weet, dat het bed tegen een wand staat, en wel met het hoofdeinde. Welnu, toen ik langzaam het hoofd omwendde, zag ik in stede van den muur iets dat mijn hart dreigde te doen stilstaan! Een afschuwelijke gedaante boog zich half over mijn kussen!

— De duivel! fluisterde vrouw O'Flenn met doodsbleek gelaat en klapperende tanden, terwijl zij met verwilderde oogen rondkeek, als verwachtte zij ieder oogenblik de gedaante te zien binnenkomen.

— Ik weet niet wat het Ding was, ging Stephen op heeschen toon door, maar ik zeg u, dat het vreeselijk was om aan te zien! Het had den kop van een bulhond, met sluike haren en gloeiende oogen. Uit den muil staken een paar afschuwelijke slachttanden. Boven op den kop waren twee bokshorens, en een gespleten tong stak vliegensvlug telkens uit den breedten bek. De oogen van het monster schenen mij te zullen verzengen, en ik kon ternauwernood hun blik verdragen!

— Hoe lang duurde die verschijning? vroeg Raffles.

— Dat kan ik u onmogelijk zeggen, Mylord! Het kan even goed een paar seconden als een half uur zijn geweest! Ik had alle begrip van tijd en plaats verloren, zoodanig was ik ontzet door wat ik zag! Mijn tong kleefde aan mijn verhemelte, en het leek mij of aan ieder van mijn haren een zweetdruppel hing, die zwaar woog als lood! Eindelijk herkreeg ik mijn bezinning. Ik wilde opspringen en zien wat het Ding was

— maar op hetzelfde oogenblik was het verdwenen.

— Hoorde je toen weer dat zachte geruisch? vroeg Raffles.

— Ja, Mylord!

— Waarop geleek dat?

— Ik kan het niet zeggen — op het scheuren van zijde of het snijden van glas! Nauwelijks was het Ding verdwenen en had ik mij weder neergelegd — of opnieuw vloog ik overeind, terwijl ik aan al mijn leden beefde! Een vreeselijke gil, zoo ontzettend als ik er nimmer een hoorde, zóó luid en onmenschelijk als een sterfelijk wezen niet kan gillen, drong in mijn oor! Ik stopte de vingers in de ooren, om het afgrijselijk geluid niet te hooren, maar het hielp niet! Toen kroop ik onder de dekens, die ik stijf om mijn hoofd trok. Eensklaps hield het gillen op — ik stak mijn hoofd buiten het dek.... het was stil.... ik keek uit het raam.... de maan scheen nog altijd.... en terwijl ik keek, rees er een witte gedaante langzaam voor het raam op.... een vrouw.... geheel in het wit gekleed, met het gelaat van een lijk.... wit als sneeuw.... met druipende haren, alsof zij zoo juist uit de zee was opgestaan....! Maar nu was ik sterker! Ik sprong uit bed en ijde naar het venster, dat ik openrukte! Ik keek naar buiten.... niets.... ja toch! Het witte spooksel daalde een meter of tien onder mij langzaam omlaag.... verdween in een spleet van de rots!

— Buitengewoon! kon Charly zich niet weerhouden te mompelen.

— O, mijnheer Brand! Dat was nog niet alles! Want nauwelijks was ik weder rillend en huiverig onder de dekens gekropen, of een verblindend wit licht verspreidde zich voor den duur van een halve seconde door het vertrek! Toen werd het weer donker.... hartverscheurende zuchten leken in alle hoeken van het vertrek geslaakt te worden, zuchten als van zielen in het vagevuur, Mylord! Toen weer dat schitterend schijnsel, en tegelijk een gerucht, dat ik geen naam weet te geven, iets als een stormgeloed, een gehuil van een onmetelijken storm in de kamer! Kreunende gillen en smachtende kreten van doodelijk gewonden! Ik meende gek te worden! Ik durfde niet kijken en keek niettemin met al mijn gezichtsvermogen! En nu zag ik te midden van het telkens komende en weder verdwijnende licht een reusachtig man, gehuld in een stalen wapenrusting en met een breed slagzwaard in de hand, met dreunende stappen door het vertrek gaan! Ik wilde nogmaals opvliegen en de gedaante grijpen —

maar hij was verdwenen alsof hij door den grond was gezonken!

— Zoudt gij nog kunnen zeggen, waar ergens? vroeg Raffles weder.

— Ik zag het spooksel het laatst bij de zware eikenhouten bank, die gij jaren geleden eens uit IJsland hebt medegebracht, Mylord!

— En hebt gij daarna rustig kunnen slapen?

De jonge man boog het hoofd.

— Ik wil mij niet beter of moediger voordoen dan ik ben, Mylord! zeide hij zacht. Ik vrees den dood niet, maar wel de verdoemenis! Ik geloofde, dat ik den hemel zou verzoeken, door nog langer in die vervloekte kamer te blijven! Ik nam ijlings mijn goed bijeen en snelde weg! In den kleinen tuin trok ik mijn overgoed aan en ijde den weg naar het dorp op.

— Hoe laat was het toen?

— Ik kwam om twee uur thuis, en mijn woning is een uur minstens loopen van uw villa verwijderd.

Raffles stond op en trad op den verhaler toe.

Hij drukte hem de hand en zeide:

— Mijn beste Stephen — menigeen zou zich zelfs wel tweemaal bedacht hebben, alvorens zich aan zulk een beproeving te onderwerpen! Je bent een moedige knaap!

De jonge reus kleurde hevig en wierp een schuw blik op zijn verloofde, die met de handen in den schoot gevouwen en een bleek gezichtje had zitten luisteren.

— Gelooft gij, Mylord? vroeg Macintosh zacht.

— Ik ben er zeker van! antwoordde Raffles.

— En wat denkt gij er nu wel van, Mylord, als ik vragen mag? vroeg de oude pachter.

— Mijn waarde Mac O'Flenn — je aanstaande schoonzoon heeft het verhaal op spannende wijze medegedeeld en daardoor zijn wij allen wat onder den indruk geraakt! Ik schort mijn oordeel op tot morgen! Als de lieve zon schijnt, beschouwt men al die dingen soms vrij wat helderder!

— Maar gij gelooft toch wel, dat ik al die dingen gezien heb, Mylord? riep Stephen uit.

— Ik twijfel er geen oogenblik aan! antwoordde Raffles kalm. Het is nu maar de vraag, wat die dingen geweest zijn — en dat wil ik juist gaan onderzoeken! En nu ben ik er voor, te gaan slapen! Morgen zullen wij al onze krachten noodig hebben! Want ik reken op u, mijn waarde Macintosh, om mij te begeleiden, en mij alles te toonen!

HOOFDSTUK IV.

Het huis op de rots.

Den volgenden morgen waren Raffles en Charly vroeg bij de hand.

Nadat zij hadden ontbeten, lieten zij een paar paarden zadelen, en gingen een wandelrit in de heerlijke omgeving maken.

Geruimen tijd reden zij zwijgend voort.

Eindelijk vroeg Charly:

— Wel, heeft de nacht je eenige wijsheid gebracht?

— Hij heeft mij niet wijzer gemaakt dan ik al was, beste jongen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik weet namelijk, dat er in onze maatschappij geen plaats meer is voor spoken en geesten, tenminste geen zichtbare!

— Dus je ontkent, dat Macintosh iets heeft gezien van wat hij ons zoo pakkend wist te vertellen?

— Ik denk er niet aan, om dat te ontkennen! Ik ga verder en voorspel dat wij vanavond juist hetzelfde zullen zien!

— Wat wil je zeggen? riep Charly uit. Ben je dan van plan dezen nacht in het spookhuis door te brengen?

— Dat spreekt vanzelf! antwoordde Raffles rustig. Als ik niet zelf zie wat daar voorvalt, kan ik mij geen goede voorstelling maken van den truc!

— Een truc... dus je denkt...!

Raffles keek Charly vlak in het gezicht en vroeg kalm:

— Wil je mij eens zeggen, wat jij dan eigenlijk denkt?

Charly keek bedremmeld voor zich en zeide:

— Ik heb er nog niet goed over nagedacht...

— Maar dan nog moet je toch, evenals ik, tot de gevolgtrekking komen, dat we hier niet met bovennatuurlijke machten te doen hebben! Je bent toch geen kind meer! Neen, die spookhistorie is door menschen van vleesch en bloed verzonnen en in elkaar gezet! Maar met welk doel? Dat is de kwestie!

Raffles streek zich met de hand over het voorhoofd en keek nadenkend voor zich uit.

Plotseling hief hij zijn rijzweep op en wees naar een fraai huis terzijde van den weg.

— Het huis van den ouden Ford schijnt dan toch eindelijk ook een huurder te hebben gekregen, zeide hij.

— Het werd tijd! Het moet wel drie jaar hebben leeg gestaan!

— Het is ook geen wonder! Wij zijn hier op een zeer afgelegen plek — en wie zou hier eigenlijk voor zijn vermaak komen wonen?

De twee ruiters waren nu het huis dicht genaderd.

In den tuin was een tuinman aan het werk.

Raffles riep hem aan.

— Ik zie, dat het huis van Ford bewoond is, goede vriend? vroeg hij vriendelijk.

— Sedert een half jaar, mijnheer! antwoordde de man beleefd.

— Kunt gij mij ook zeggen, wie de huurder is?

— Er zijn er vier, mijnheer! Ingenieur Killarby en drie zijner vrienden. De heeren komen hier aan sport doen. Zij visschen veel naar zalm en spelen golf.

— Dank je, vriend, antwoordde Raffles op onverschilligen toon, ofschoon Charly zeer goed kon zien, dat dit antwoord hem genoeg deed.

De twee vrienden reden verder.

— Wel eens van een ingenieur Killarby gehoord? vroeg Raffles, zoodra zij buiten het gehoor van den tuinman waren.

— Killarby? Neen, nooit, bij mijn weten! antwoordde Charly. Wat is er met hem?

— O, niets bijzonders — hij is eens uit de Club gegooid wegens wanbetaling en misbruik van vertrouwen. Het was een interne zaak en wij hebben de politie er niet in gemengd, om den naam van de deftigste club van Londen niet in opspraak te brengen!

— Dus jij, als vice-president van de Windsor Club, hebt aan zijn uitzetting meegeholpen?

— Dat schreef mijn plicht mij voor! Ik had er trouwens geen oogenblik spijt van, want die sinjeur was niet veel beter dan een ordinaire avonturier, zonder eenige originaliteit!

— En die woont nu daar in dat huis?

— Dat schijnt zoo!

— Heeft hij geld?

— Niet veel, maar hij trachtte het op allerhande wijze te maken!

— Hoe komt die man er toe, om hier in het hooge noorden van Schotland zich te gaan begraven, en dat een half jaar, terwijl ten overvloede het sportseizoen reeds lang gedaan is?

— Die vraag heb ik mezelf ook al gesteld, zonder haar te kunnen beantwoorden, zeide Raffles. Als ik het wist....

Weer streek hij zich met z'n gewoon gebaar over het voorhoofd en vervolgde:

— Die Killarby was niet de eerste de beste, maar een zeer bekwaam ingenieur!

— Waarin? Mijnbouw? Bruggen? Spoorwegen?

— Precies weet ik het niet, maar ik geloof dat hij van alles verstand had, maar zijn voornaamste bezigheid was, naar ik geloof, de mijnbouw.

— Zou hij daar zooveel geld mede hebben verdiend, dat hij zes maanden van het jaar niets behoeft uit te voeren?

— Ik gaf er heel wat voor, als ik het wist....

— Het is waar, dat een goed ingenieur ook een goed salaris ontvangt, hernam Charly, maar ik kan mij niet voorstellen, dat men daarvan zes maanden in het jaar kan luieren.

— Ik ben het volmaakt met je eens, en ik geloof dan ook zeker, dat dat heerschap hier niet uitsluitend voor zijn genoeg is!

— Zeg eens, Charly, hoe ver denk je ongeveer dat dit huis van het mijne is afgelegen?

— Ik zou zeggen een kilometer ongeveer. Langs den weg gemeten zeker, maar in rechte lijn geloof ik niet, dat het meer is dan zeshonderd meter.

— Waarom vraag je dat? vroeg Charly.

— Zoo maar, antwoordde Raffles onverschillig. Ik weet graag alles, dat is je bekend.

De twee vrienden reden eenigen tijd zwijgend door en toen hernam Charly:

— Ken jij dien Killarby persoonlijk?

— Ik geloof wel, dat ik eens aan hem ben voorgesteld als Lord Aberdeen.

— Weet hij, dat dat huis daarginds aan jou toebehoort?

— Daar twijfel ik niet aan!

— Denk je, zooals je nu bent, je huis te gaan onderzoeken?

— Geen kwestie van! Integendeel, wij zullen ons beiden duchtig moeten vermommen. Ik denk, dat ik mij zal verkleeden als boerenarbeider of iets dergelijks.

— Ik maak het je wel lastig, Edward — maar zou je mij nog een vraag willen beantwoorden?

— Ga gerust je gang! Ik heb wel eens opgemerkt, dat ik een duidelijker inzicht in een zaak krijg, als men mij daaromtrent vragen stelt.

— Hoe zouden de mannen, die in jouw woning voor spook spelen, daar des nachts binnenkomen?

— Dat is niet zoo gemakkelijk te zeggen, antwoordde Raffles peinzend. Het is mogelijk, dat zij eenvoudig over den tuinmuur klimmen, of dat zij zich toegang verschaffen met een valschen sleutel, maar zij kunnen

ook wel langs de rots naar boven komen, aan den kant van de zee.

— Maar die is onbeklimbaar, zegt men.

— Laten we zeggen, dat zij zeer moeilijk te beklimmen is, maar als men bijvoorbeeld halfweg een soort platform maakt, dan doet men met een paar ladders van een meter of vijftig samen al heel wat. Ben je uitgevraagd?

— Nog niet! Ik wilde je vragen of je je al eenige voorstelling hebt gemaakt aangaande wijze waarop al die vreeselijke dingen vertoond worden, waarvan Stephen Macintosh ons verhaald heeft.

— Lieve hemel, zulke dingen kunnen op verschillende manieren worden vertoond. Je moet denken, dat men hier met een weinig beschaafde boerenbevolking te doen heeft, die van nature al zeer bijgeloovig is, en dus bij voorbaat geneigd om de natuurlijkste verschijnselen als iets heel wonderlijks te beschouwen. Ik geloof, dat een wandeling door mijn huis mij al heel wat verder zal helpen, en ik ben ook van plan om dat te doen in mijn kwaliteit als Lord Aberdeen, vóór wij er ons vanavond laten opsluiten als boerenarbeiders, die ook eens gewed hebben om een nacht in het spookhuis door te brengen. Neen, — er is een zekere categorie medeburgers, voor wie het vertoonen van zulke spookhistories al heel gemakkelijk is.

— Welke?

— Ingenieurs bijvoorbeeld, antwoordde Raffles kalm.

Charly keek zijn meester met open mond aan.

— Zou je denken, dat... Killarby...

— Het zou mij tenminste niets verwonderen, hernam Raffles bedaard. In ieder geval ben ik er bijna zeker van, dat wij hier te doen hebben met knap ingenieurswerk, aangevuld met den arbeid van een bekwamen electricien, en misschien ook van een mechanicus. Wij zullen terugrijden, Charly, want ik geloof dat er werk aan den winkel is en ik wil ook wel eens iets van dien ouden tuinman vernemen, wat die vrienden van den ingenieur van hun beroep zijn — als de goede man dat tenminste weet.

Zij reden weder terug en hadden binnen een kwartier het huis van den ouden Ford weder bereikt.

De tuinman was nog altijd aan het werk achter het hek.

— Rijdt jij maar door, Charly, dan zal ik den man wel eens even aan den tand voelen.

Hij steeg van zijn paard en ondervroeg op handige wijze den ouden tuinman.

Binnen enkele oogenblikken wist hij wat hij weten wilde.

Hij drukte den man een geldstuk in de hand en voegde zich weder bij zijn secretaris.

— Nu? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Een van de vrienden is electricien en een andere is mechanicus, antwoordde Raffles lakoniek.

— Wel verbazend!

— Ja, aardig dat dit zoo treft, nietwaar?

— Het is tenminste wel merkwaardig!

— Zeer merkwaardig!

— En wat doet de vierde vriend?

— Dat is mij niet duidelijk gebleken, maar het zal mij niets verwonderen, als die geoloog was.

— Geoloog? Hozoo?

— Wel, die hebben veel verstand van verschillend gesteente, ook van steenkolen, om maar iets te noemen.

— En wat zou dat?

— Dat zou, dat mijn huis boven een verlaten steenkoolmijn gebouwd is.

— Wat vertel je daar, riep Charly verbaasd uit. Dat heb ik nooit geweten!

— Waarschijnlijk heb ik het niet de moeite waard gevonden, het te vertellen! hernam Raffles. Maar nu krijgt de zaak natuurlijk een heel ander aanzien.

— Sinds wanneer is de mijn verlaten?

— Sedert 1840!

— Was zij geheel uitgemergeld?

— Tot het laatste stukje steenkool, naar men mij verzekerd heeft!

— Waar was de ingang van die mijn?

— Mijn antwoord zal je misschien een beetje verrassen, beste Charly, de ingang van die mijn was ongeveer ter plaatse, waar zich thans het huis van den ouden Ford verheft!

— Edward! riep de jonge man uit.

— Ja, nu begin jij zeker al meer achter de zaak te zien, dan aanvankelijk, zeide Raffles glimlachend.

— Maar dan is alles duidelijk, dunkt me! Killarby en zijn kornuiten hebben dien ouden ingang ontdekt, of wel zij kenden zijn bestaan...

— Dat laatste acht ik heel waarschijnlijk, viel Raffles hem in de rede. Killarby zal dat als mijn-ingenieur zeker geweten hebben! Maar ga door!

— Zij daalden in de oude schacht af, liepen door de verlaten mijngaanderijen tot onder jouw huis...

— Om wat te doen? vroeg Raffles op zijn gewonen, ironischen toon.

Charly, die vol geestdrift zijn tirade had aangevangen, zweeg bedremmeld stil.

— Ja, dat mag de duivel weten! riep hij eindelijk lachend uit. Wat zij daar in die verlaten mijn moeten uitvoeren, is mij niet recht duidelijk. Of zouden zij misschien een nieuwe ader ontdekt hebben, en dat voorloopig geheim willen houden?

— Voor die opvatting zou iets te zeggen zijn, als er nog een enkel stukje steenkool te vinden was, maar ik herhaal je — dat is uitgesloten. En bovendien wat voor nut zou het hebben om dat stil te houden? Zij hadden dan niets anders te doen dan onder elkaar een vennootschap op te richten tot exploitatie van de nieuw ontdekte mijn. Neen, daar is geen quaestie van.

— Wie weet hebben zij er radium ontdekt!

— Het is mogelijk, maar daaromtrent ben ik ook al wat sceptisch gestemd, antwoordde Raffles. Want redeneer eens: Columbus heeft Amerika ontdekt, omdat hij reeds in zijn studeerkamer volstrekt zeker wist, dat te zullen ontdekken, maar men huurt toch geen huis in een woeste streek van Schotland en kruipt eenige honderden meters ver den grond in, omdat men de zekerheid heeft radium te zullen vinden?

— Ik moet je alweer gelijk geven. Ik verwissel oorzaak met gevolg, zooals mij maar helaas al te vaak overkomt! Enfin, dan zal ik het moeten opgeven.

— Dat is nu juist iets, waarvan ik niets wil weten, riep Raffles uit. Er moet natuurlijk iets achter zitten! Misschien worden wij vanmiddag wel wijzer.

HOOFDSTUK V.

Het onderzoek.

Des middags omstreeks twee uur begaven Raffles en Charly zich te voet van het huis van Mac O'Flenn naar het spookhuis op de rots.

Na een kwartier loopen hadden zij den kleinen tuinmuur bereikt, die den tuin en den boomgaard bijna geheel omgaf, behalve aan de zijde, waar de rots in zee afdaalde.

De muur was aan de bovenzijde met zware glaszerven, die in een laag metselkalk waren gevat, tegen inklimmers beveiligd.

Raffles liep eerst zwijgend om den geheelen muur heen, van tijd tot tijd stilstaande en de steenen aandachtig beziend.

De muur is geheel gaaf, mompelde hij, nadat hij er heelemaal omheen was geloopt.

— En de scherven zijn ook nergens stukgeslagen, zeide Charly.

— Nu, dat past uitstekend in onze redeneering, ik geloof dan ook niet, dat de heeren spoken door inklimming zijn binnengedrongen.

— Kom, laten wij maar eens verder loopen.

De twee vrienden stonden nu voor het hek in den tuinmuur.

Raffles haalde een sleutel uit zijn zak en opende het.

Zij volgden een vrij smal, groen pad, dat zich eenige meters verder in tweeën splitste en een groot grasveld omvatte.

Vlak voor de huisdeur vereenigden de twee takken van het pad zich weder.

Voor het gazon staande kon men het geheele huis met een blik overzien.

Charly bleef vol bewondering stilstaan.

— Dat huis moet al heel oud zijn, riep hij uit.

— Dat is het zeker, antwoordde Raffles, men heeft mij verzekerd, en het staat trouwens in een gedenksteen in den gevel, dat dit huis reeds in het begin van de veertiende eeuw gebouwd werd.

— Dan is het ook geen wonder, dat het er spookt, riep Charly lachend uit.

— Het ziet er anders niet als een spookhuis uit, hernam Raffles glimlachend.

En hij had ongetwijfeld gelijk.

Hoe vriendelijk lag het huis daar, met zijn wit gepleisterde muren en zijn dak van roode pannen, en zijn groene luiken voor de kleine ramen!

Het huis had slechts een verdieping.

In een der zijgevels bevond zich een groot rond zolderraam, terwijl de muur voor het overige geheel blind was.

Langzaam schreden de beide vrienden op het huis toe.

Plotseling greep Raffles zijn jongen secretaris bij den arm en keek hem met vragenden blik aan.

— Wat is er? vroeg Charly.

— Hoor jij niets?

Charly luisterde aandachtig toe.

Na eenigen tijd antwoordde hij:

— Ik hoor het ruischen van de zee!

— Anders niet? Ga eens liggen en druk je oor tegen den grond.

Charly deed zooals hem gezegd werd en Raffles zag, hoe zijn gelaat gaandeweg een verbaasde uitdrukking aannam.

Na eenigen tijd richtte de jonge man zich op zijn knieën overeind en riep verbaasd uit:

— Wat is dat voor een zonderling geluid? Ik kan het niet thuisbrengen!

— Waar lijkt het het meest op?

— Ik zou zeggen op het rammelen van een ketting over het gangspil!

— Ja, daaraan dacht ik ook het eerst, hernam Raffles. Je weet, dat spoken veel met kettingen omgaan, voegde hij er spottend aan toe. Misschien houden de heeren reeds een kleine repetitie.

— Maar waar zou dat geluid vandaan komen?

— Onder onze voeten.

— Maar toch zeker op groote diepte!

— Dat geloof ik ook!

Hoofdschuddend liep Raffles verder.

Van tijd tot tijd hoorde Charly hem mompelen:

— Zij zoeken iets! Maar wat? Wat?

Nu stonden zij voor de deur.

Raffles bekeek het slot met de grootste zorgvuldigheid.

Hij schudde het hoofd en onderzocht achtereenvolgens de vier ramen van de vertrekken gelijkvloers.

— Geen spoor van braak! mompelde hij. Alles is zoo gaaf, alsof het pas gemaakt was.

— Kunnen zij ook met een ladder zijn binnengekomen?

— Ik ontken het volstrekt niet. Daarginds is het stalgebouw en daar zullen zeker wel eenige ladders te vinden zijn.

— Zit er een ruit in dat ronde raam in den zijgevel?

— Ja, maar ik zou wel eens willen weten, wat hen zou beletten het geheele raam open te duwen zonder de ruit te beschadigen! Als een ingenieur dat niet eens kan, dan is hij ook geen knip voor zijn neus waard!

Weer haalde Raffles zijn sleutelbos te voorschijn en opende de voordeur.

Beide mannen traden het huis binnen.

Een zonderlinge kelderlucht sloeg hen tegemoet.

Raffles haalde den neus op en snuffelde rond.

— Ik heb die grondlucht nog nooit geroken, mompelde hij, en ik heb toch een jaar geleden een paar weken hier doorgebracht.

Charly had ondertusschen met het oog van een kenner het beeldhouwwerk van de prachtige eikenhouten trap bekeken.

Deze trap leidde van de met groote blauwe tegels belegde vestibule naar een gaanderij, die langs den

geheelen achterwand van de hall liep, en die eveneens prachtig gebeeldhouwd was.

Op de gaanderij kwam een zware deur uit, van hetzelfde hout vervaardigd.

Gelijkvloers gaven twee andere deuren links en rechts toegang tot de woon- en andere vertrekken.

Raffles opende ze een voor een, door de kruk om te draaien, daar deze deuren niet op slot waren.

De vertrekken waren geheel gemeubeld, maar alle meubels waren door de goede zorg van vrouw Mac O'Flenn met een hoes overdekt.

— Heel aantrekkelijk ziet het er hier niet uit, zeide Charly, terwijl hij onwillekeurig huiverde.

Zij waren het vertrek aan hun rechterhand binnengetreden en nu opende Raffles een tweede deur.

Zij bevonden zich nu in de groote slaapkamer, die de geheele achterzijde van het huis besloeg.

— En dit is dus de beroemde spookkamer! zeide Raffles zachtjes lachend.

— Daar staat het bed, daar staat de groote, zware bank, die ik uit IJsland heb medegebracht, daar is het raam, waarvoor de witte vrouw met het druipnatte haar verscheen, en daar is de deur waardoor de reus in zijn stalen wapenrusting verscheen.

De twee vrienden stonden midden in het vertrek.

Charly keek omhoog.

— Ik zie, dat je de electricische kroon afzonderlijk hebt laten maken, Edward!

— Dat heb ik wel moeten doen, om haar althans eenigszins in overeenstemming te brengen met de eeuwenoude meubels in dit vertrek. Ik durfde geen petroleumlicht gebruiken, ten eerste omdat ik er een afkeer van heb en ten tweede, omdat het veel te gevaarlijk is.

Inderdaad was de kroon een prachtstuk van ijzersmeedkunst, en deed zij den smaak van den ontwerper alle eer aan.

— Welke electricische bron levert eigenlijk het licht voor de lampen in dit huis?

— Een kleine dynamo, die in den kelder staat en die gevoed wordt door de kleine electricische installatie in het dorp. Er zijn daar namelijk een paar vooruitstrevende heerenboeren, die hun graan electricisch laten dorschen en ook in hun villa electricisch licht hebben laten aanbrengen.

Charly was naar het raam toegelopen en had het geopend.

Een zilte zeebries drong het vertrek binnen.

Charly boog zich over het raamkozijn heen en keek aandachtig naar beneden.

Tusschen den voet van den muur en den rand van de klip liep een zeer smal pad, waar twee menschen elkander ternauwernood konden passeeren.

Van den rand van dit pad daalde de rots bijna loodrecht in zee.

Aan haar voet klotsten de golven der zee met woest geweld.

Raffles kwam naast Charly en keek eveneens naar buiten.

— Je merkt zeker niets bijzonders op? vroeg hij.

— Niets!

— Maar daar beneden ons, op ongeveer twintig meter, zie ik een soort klein plateau, waarop met gemak een half dozijn menschen zou kunnen staan. En dit plateau is nu eens niet door ingenieurshanden gemaakt, maar door moeder Natuur zelve. Ik geloof haast, dat de witte vrouw, die onze brave Stephen zoo verschrikte, vandaar vertrokken is!

— Maar hoe is ze dan tegen die steile rotsen opgeklauterd en zoo gauw weer verdwenen? riep Charly verbaasd uit.

— Ik geloof niet, dat haar dat veel moeite heeft gekost, antwoordde Raffles glimlachend.

— Nu ja, al is die vrouw dan een verkleede man geweest, dan nog is het onmogelijk zoo gauw tegen deze rots op te klauteren en vooral om zoo spoedig weer te verdwijnen.

— De witte gedaante is noch een vrouw, noch een man geweest, beste Charly, maar eenvoudig een met gas gevulde ballon, omhangen met een oud beddelaken en voorzien van een pruik, die eenvoudig aan een dun snoer tot voor het raam is opgelaten en vervolgens aan datzelfde snoer weer naar beneden is getrokken.

Charly keek zijn meester met groote oogen aan.

— Je geeft een heel natuurlijke verklaring van het geval, riep hij uit!

— Geloof je, dat zij juist is?

— Ik zie niet in, waarom ik haar als onjuist zou aanvaarden!

— Dus met de witte vrouw hebben we al afgerekend. Nu de rest!

Raffles trok het hoofd weer terug en sloot het raam. Hij trad nu naar het bed toe.

— Als ik mij wel herinner vertelde Stephen, dat hij, toen hij rondkeek, een verschrikkelijke gedaante uit den muur zag komen. Nu is die muur tevens de

zijmuur van het huis. Nu, wij zullen wel zien!

Hij haalde een centimetermaat uit zijn zak en nam zeer zorgvuldig de maat van den vloer.

— Juist acht meter, mompelde hij. Onthoudt dat eens, Charly! Ik zal nu naar buiten gaan en den achtergevel aan den buitenkant nog eens meten.

— Wees in 's hemelsnaam toch voorzichtig! riep Charly uit.

— Maak je niet ongerust!

Raffles verliet het vertrek.

Charly ging weer voor het raam staan en zag zijn meester eenige oogenblikken later om den hoek van het huis boven op de rots verschijnen.

Raffles knielde neder op het smalle pad en begon zeer zorgvuldig den achtermuur van het huis op te nemen.

Toen liep hij terug tot voor het raam en wenkte Charly, dat hij het zou openen.

Deze gehoorzaamde en Raffles wipte met een vluggen sprong naar binnen.

— Hoe lang was deze kamer? vroeg hij, terwijl hij het raam weder sloot.

— Acht meter, antwoordde Charly.

— De buitenmuur meet bijna negen! Daar ik weet, dat de muren van dit huis dertig centimeter dik zijn, moeten er nog ergens veertig overschieten. Je begrijpt zeker wel, waar ik heen wil?

— Dat geloof ik tenminste wel! Je wilt zeggen, dat de muur achter het hoofdeinde van het bed dubbel is.

— Juist! Dat komt in dergelijke, zeer oude huizen meermalen voor! Dergelijke schuilplaatsen waren in de duistere middeleeuwen van groot nut.

— Maar hoe komt men daar?

— Dat weet ik nu nog niet, maar wij kunnen het onderzoeken! Ga maar eens mede!

De beide vrienden verlieten de slaapkamer, gingen het huis uit en liepen naar den zijmuur.

Raffles onderzocht den geheelen muur met de grootste zorgvuldigheid, maar hij kon volstrekt niets ontdekken.

Geen lasch, geen voeg, geen spleet — niets.

— Dan zijn er natuurlijk nog maar twee mogelijkheden, zeide hij tot Charly, die eveneens tevergeefs gezocht had. Men moet dus of van den kelder uit, of van de zolderverdieping uit in deze geheime schuilplaats kunnen doordringen. Wij zullen eens gaan zien.

Weer gingen zij het huis binnen.

Aan het einde van de vestibule bevond zich een kleine deur.

Raffles opende haar.

Zij stonden voor de keldertrap.

— We zullen onze zaklantaarns gebruiken! zeide Raffles, want het is beneden zeer donker.

— Ben je daar dan wel eens geweest?

— Zeker — om te zien, of men mij niets van mijn wijn ontstolen had, antwoordde Raffles lakoniek.

De twee vrienden daalden de keldertrap af, die 12 treden telde.

De vochtige grondlucht werd hoe langer hoe sterker.

— Merkwaardig, mompelde Raffles, dat is mij vroeger nog nooit zoo opgevallen. Dat zal mijn wijn geen goed doen.

— Heb je dien hier dan achtergelaten?

— Maar Charly, je verbeeldt je toch niet, dat ik met een vat wijn op reis ga als ik naar mijn villa's trek?

Maar hij viel zich zelf in de rede met den uitroep:

— Luister nu eens, dat zonderlinge geraas, dat wij zoeven in den tuin vernamen, is nu veel duidelijker hoorbaar.

De twee vrienden stonden nu midden in den ruimen kelder en luisterden onbeweeglijk toe.

Inderdaad liet zich een dof, onderaardsch gerommel hooren, dat eenigszins klonk als het rammelen van een zwaren ijzeren ketting over metaal.

Wel vijf minuten luisterden de beide vrienden met gespannen aandacht toe.

— Het mag dan geen spookhuis zijn, maar een merkwaardig huis is het zeker, zeide Raffles droog. En weet je, wat ook merkwaardig is?

— Laat eens hooren?

— Dat mijnheer Killarby en zijn vrienden overdag zoo goed als nooit thuis zijn.

— Dat is zeker een merkwaardige samenloop van omstandigheden, zeide Charly meesmuilend.

— Dat meen ik ook! Maar het geeft niets of wij hier blijven stilstaan. Laten wij maar eens verder gaan onderzoeken. Daarginds is de zijmuur.

Zij liepen door den kelder, die zich onder het geheele huis scheen uit te strekken en bereikten den zijmuur, die met kalk bestreken was.

De beide vrienden belichtten den muur met hun lampen.

— Wij moesten wat meer licht hebben! riep Charly uit. Wij kunnen niet genoeg zien.

Hij had zijn zaklantaarn boven zijn hoofd gehouden en riep nu plotseling uit:

— Maar daar in dien hoek is een gloeilampje!

— Wat zeg je? riep Raffles verwonderd.

— Welzeker! Daarginds, boven je hoofd.

— Je hebt waarachtig gelijk! riep Raffles uit.

— Wist je dat dan niet? vroeg Charly nu op zijn beurt verbaasd.

— Ik had er geen flauw idee van. Dat is het werk van onze spoken, beste Charly. En wij zullen zoo vrij zijn er van gebruik te maken. Waar een electriche lamp is, zal ook wel een schakelaar zijn! Ja, daar zie ik hem al.

Hij trad op den schakelaar toe en draaide hem om.

Dadelijk verspreidde zich een helder licht in den kelder.

— Maar is dat niet heel brutaal van de indringers? riep Charly uit. Zij moesten er toch rekening mede houden, dat een eventueele huurder van dit huis dadelijk dat licht zou ontdekken, als hij in den kelder kwam?

— Natuurlijk! En juist om de huurders uit mijn huis te houden, lieten zij het er spoken! En wat in iedere groote wereldstad bespottelijk zou zijn, dat gaat hier zeer goed op! De Schotten zijn misschien het bijgeloovigste volk ter aarde, als ik de Ieren uitzonder. En laat ons nu maar weer eens gaan zoeken.

Weer bekeken zij met de grootste aandacht den zijwand van den kelder.

Zij drukten op alle verhevenheden, die zij konden vinden, doch tevergeefs.

Raffles stampte ongeduldig op den vloer, hetgeen een zonderling galmenden klank gaf.

— En toch moet er iets zijn! riep hij uit. De maten verschillen te veel!

Eensklaps slaakte Charly een kreet.

— Daar! riep hij uit.

Hij sprong naar den hoek van den kelder en strekte de hand uit naar een dun snoer, dat van de zoldering scheen af te hangen.

Hij gaf er een krachtigen ruk aan en nu opende zich geruischloos geheel aan het einde van den zijwand een zeer smalle, eveneens met kalk bestreken deur, waarvan de scharnieren blijkbaar voorbij den achtermuur waren aangebracht, zoodat zij voor het oog onzichtbaar waren.

— Licht eens bij, Charly, zeide Raffles op korten toon.

De twee lampen werden in de donkere opening gehouden.

Vlak voor hen rees een smalle, steenen trap van nauwelijks dertig centimeter breedte omhoog.

— Houdt mijn lantaarn ook eens vast, dan zal ik eens gaan zien, waarheen die trap mij brengt! riep hij uit.

Charly nam in iedere hand een zaklantaarn en hield ze zoo hoog mogelijk boven zijn hoofd.

Raffles begon de trap te bestijgen, terwijl hij zich aan weerszijden tegen den muur steunde.

Ook nu telde hij twaalf schreden, voor hij aan het bovineinde van de trap was.

— Wij zijn er, riep hij uit.

Charly klom op zijn beurt naar boven.

De twee mannen stonden nu naast elkaar op een soort smal portaal.

Raffles tastte met de hand langs den wand voor zich, en had spoedig een knop gevonden, dien hij naar zich toetrok.

Bijna zonder eenig geraas schoof een stuk van den wand terzijde.

Een kreet ontsnapte hun.

Zij keken door een gat van omstreeks twee meter in het vierkant in de slaapkamer, die zij zooeven hadden verlaten.

Vlak voor hen bevond zich het praalbed.

Raffles betastte het stuk van den wand, dat zooeven terzijde was geschoven.

— Het is geen steen, maar dik hout, zeide hij. Dat is het tweede geheim, dat is opgelost. Een van de kerels heeft zich eenvoudig als een duivel toegetakeld, een tweede heeft voor een geheimzinnige belichting gezorgd en onze arme Stephen heeft er den schrik van gehad! Nu maar weer naar beneden.

Hij drukte den knop weder in den muur en de wand schoof weer op zijn plaats.

De twee vrienden daalden voorzichtig de steenen trap weder af en eenige seconden later stonden zij weder in den kelder.

— Ik geloof wel, dat iemand die het verhaal van Stephen Macintosh gehoord heeft, gezien had, wat wij nu te zien hebben gekregen, wel genezen zou zijn van zijn bijgeloovigheid, als hij daar aanleg voor had, zeide Raffles lachend.

— Het ziet er overdag inderdaad heel onschuldig uit, beaamde Charly.

— Onschuldig zeker, maar ik moet bekennen, dat het handig is gevonden, hernam Raffles. De heeren schijnen op ruime schaal gebruik te hebben gemaakt van electriciteit.

— Maar die verschrikkelijke geluiden, die Stephen gehoord heeft? vroeg Charly.

— Dat zullen wij ter zijner tijd ook wel oplossen als wij weer naar boven zijn gegaan, maar ik wil eerst dezen kelder eens nauwkeurig afzoeken.

Raffles liep achtereenvolgens langs alle wanden van den kelder en onderzocht ze zorgvuldig.

— Daar boven loopen nog een paar draden langs den muur, zie ik, zeide hij, terwijl hij naar boven wees.

Inderdaad, langs den zijwand, vlak bij de zoldering, liepen een paar geïsoleerde elektrische draden.

— De drommel mag weten waar die vandaan komen, mompelde Raffles. De dynamo bevindt zich aan onze rechterhand en die draden verdwijnen links in den muur, en voor zoover ik weet, moet die linkermuur dadelijk aan het rotsgesteente grenzen! Dat is zeer merkwaardig! Kom, Charly, ik geloof dat hier voor het oogenblik niets meer te zien valt. Wij zullen nog eens eerst naar de slaapkamer gaan.

De beide vrienden stegen de trap op, nadat zij het elektrische licht hadden uitgedraaid en traden de slaapkamer weder binnen.

Raffles begon rond te snuffelen als een speurhond van onvervalscht ras.

— Er moet aan de achterzijde van het huis ergens een kleine bergloods zijn, waarin zich een kleine trapleer bevindt, zou je die eens voor mij willen halen.

— Ja zeker, antwoordde Charly, ik ben dadelijk terug.

Hij verliet het vertrek en Raffles begon opnieuw zijn rondwandeling door de eeuwenoude slaapzaal.

Plotseling bleef hij stil staan en keek naar boven.

Hij bevond zich nu tegenover het bed.

In den muur, schuins boven het hoofdeinde, bevond zich een ventilator.

— Al weer iets nieuws, bromde Raffles. Ik kan mij niet herinneren, dat ik dien ventilator daar ooit gezien heb. Wat heeft dat nu weer te beteekenen? Wacht eens, zou misschien...

Juist op dat oogenblik kwam Charly met zijn ladder terug.

— Waar kijk je zoo naar? vroeg hij nieuwsgierig.

— Naar den ventilator daar in den muur.

— Wat is daar voor bijzonders aan?

— Het bijzondere er aan is, dat hij een half jaar geleden nog niet bestond.

— Dat is kras!

— Vindt je ook niet?

— Zouden de spoken dien ook hebben aangelegd?

— Ik twijfel er geen oogenblik aan.

— Maar met welk doel?

— Dat zullen we zoo juist gaan onderzoeken!

— Wil je de trapleer gebruiken?

— Uitstekend.

Charly droeg de trapleer tot naast het bed en hield haar stevig vast.

Raffles klom de treden op en bekeek den ventilator aandachtig.

— Ik dacht het wel, riep hij na eenige oogenblikken op een toon van voldoening.

— Wat is er dan? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Het ding komt in het geheel niet in de buitenlucht uit, wat men toch van een behoorlijken ventilator kan verwachten.

— Waar dan?

— In dezelfde smalle ruimte, waar wij zoeven hebben gestaan.

— Wat voor nut heeft dat dan?

— Voor de bewoners van het huis hoegenaamd geen, maar voor de spoken des te meer! zeide Raffles, terwijl hij de trapleer weder afdaalde.

Hij wreef zijn handen over elkaar als iemand, die tevreden is met zijn werk en zeide toen:

— Vlak achter den ventilator mondt een soort trechter uit, het uiteinde van een vrij dikke buis, die tegen den binnenmuur is bevestigd en waarschijnlijk ergens in de holle ruimte onder in den kelder uitkomt. Met een of ander instrument, waarvan ik den aard nog niet ken, maar dat waarschijnlijk niets meer of minder dan de zee is, veroorzaken de slimme schelmen het vreeselijke gebrul, dat onzen Stephen zoo verschrikt heeft.

— Wij beginnen al aardig op te schieten, riep Charly uit. En nu dat licht, wat ik je verzoeken mag, waar kwam dat verblindende witte licht vandaan?

Raffles wees naar de zoldering.

— Daar vandaan, antwoordde hij eenvoudig.

— Ik zie niets, riep Charly verwonderd.

— Omdat je er nu vlak onder staat. Maar ga eens voor het raam staan, dan zul je het wel beter ontdekken.

Charly ging met zijn rug naar het raam staan en keek aandachtig naar de eikenhouten zoldering.

— Ja, nu zie ik het, riep hij uit. Een heel dunne, glazen buis van omstreeks een meter lengte, die daar bovenaan tegen dien dwarsbalk is bevestigd! Wie er niet attent op wordt gemaakt, zou haar uit zich zelf niet zoo gemakkelijk vinden. Wat is dat voor een buis?

— Niets anders dan een glazen pijp, die luchtledig

is gemaakt en waarin, tusschen twee platinastiften, een reusachtige elektrische vonk overspringt.

— Prachtig, riep Charly uit, terwijl hij als een kind van blijdschap in de handen klapte. Nu zijn wij er bijna.

— Wat blijft er dan nu nog over? vroeg Raffles.

— De reusachtige man in de stalen wapenrusting!

— Ja, dat is lastiger, zeide Raffles peinzend. Als ik het mij wel herinner, moet Stephen die verschijning gezien hebben, terwijl de kamer beurtelings in duisternis gedompeld was, of in verblindend wit licht baadde. Ons spook kan dus zeer goed eenvoudig door de deur zijn binnengekomen.

— Maar waar is hij verdwenen?

— Sprak Stephen niet van de IJslandsche bank? vroeg Raffles.

— Ja!

— Welnu, dan zullen we dat meubelstuk eens onderzoeken, ofschoon ik er wel op durf zweren, dat wij er niets bijzonders aan zullen vinden.

— Aan de bank zelf niet, maar misschien aan den vloer waarop, of aan den muur waartegen zij staat.

— Je hebt waarachtig gelijk, riep Raffles uit, terwijl hij naar het zware meubelstuk toeliep.

Met moeite trok hij de bank opzij.

Juist ter hoogte van de zitting was een dunne spleet in den muur zichtbaar.

— Altijd maar die dubbele muur, riep Raffles uit. Daarin schuilt het geheele geheim. Als die er niet geweest was zouden de vertooningen zeker niet met zooveel succes zijn opgevoerd.

— Kun je daar wat zien? vroeg Charly, die over de bank heen gebukt stond.

— Wel zeker! Ik kan in den muur duidelijk de spleten zien van een kleine deur. Zij behoeven ons niet eens de moeite te geven haar te openen. Een helper van het spook in de stalen wapenrusting stond achter die deur gereed en opende haar op het oogenblik, dat de zoogenaamde geest den muur naderde. Kijk, daar is een klein rond gat in den muur, waardoor hij in het vertrek kon zien! Ik moet erkennen, dat alles prachtig in elkaar zit.

Met een krachtigen ruk schoof hij de bank weer op haar plaats en ging er op zitten.

— En nu is het raadsel van de spoken tenminste opgelost, zeide hij lachend.

— Blijft nog slechts te onderzoeken, wat die comedie te beteekenen had.

— Dat wil zeggen, de hoofdzaak!

— Hoe laat is het, Charly?

Charly wierp een blik op zijn horloge.

— Het is precies vier uur!

— Zouden die spoken wel eens middagmalen?

— Mij dunkt, dat dit niet aan twijfel onderhevig kan zijn, zeide Charly ernstig.

— Wat zou je er dan van zeggen, als wij ons eens in hinderlaag legden, om zodoende te trachten te weten te komen, waar Killarby en zijn vrienden eigenlijk vandaan komen?

— Ik heb er niets tegen, zeide Charly, maar wij zijn niet gewapend, bedenk dat.

— Dat weet ik, wij zullen ons dan ook niet vertoonen. Het is er mij alleen maar om te doen te ontdekken, waar zij vandaan komen.

— Waar zullen wij ons dan verdekt opstellen?

— Mij dunkt achter een van de wijnrekken in den kelder.

— Ik wil wel, maar ik geloof, dat het een heel gevaarlijke onderneming zou kunnen blijken.

— Hoe zoo?

— Omdat die Killarby, die hier op zulk een zonderlinge wijze in den grond wroet, wel eens niet gestoord zou willen worden in zijn arbeid en krasse middelen zou gebruiken als men hem in zijn plannen dwarsboomde.

— Ik ben er zeker van, dat hij ons zal dooden met niet meer gewetenswroeging, dan waarmede hij een vlieg zou verpletteren, zeide Raffles op kalmen toon.

Charly uitte een kreet van schrik.

— Denk je dat werkelijk?

— Ja! Ik weet meer van dien Killarby, dan jij wel denkt. Hij is een buitengewoon gevaarlijk man, dat is mij gebleken uit de verschillende verhalen, die er over hem in omloop zijn uit den tijd, toen hij nog in Engelsch-Indië was.

— Maar zeg eens even, zouden we dan niet verstandiger doen, als wij ons thuis eerst van onze revolvers voorzagen. Zal ik Henderson roepen?

— Daar is het nu te laat voor! Als wij ons zorgvuldig verbergen en geen geraas maken, loopen wij geen gevaar en bovendien, het is zeer onwaarschijnlijk, dat Killarby zich zal vergrijpen aan den persoon van Lord Aberdeen. Hij moet toch beseffen, dat onze komst hier bekend is en dat onze verdwijning onmiddellijk zou opvallen. Het zou veel erger zijn, als wij ons reeds nu vermomd hadden.

— Nu, vooruit dan maar, riep Charly uit. Ik ben tot je dienst.

De beide vrienden overtuigden zich, dat alles in het vertrek was, zooals zij het hadden aangetroffen.

Charly bracht de trap weder naar het berghek en de beide vrienden begaven zich weder naar den kelder.

Er stonden daar drie hooge en groote wijnrekken, die geheel gevuld waren.

Charly bekeek ze echter met een wantrouwend oog.

— Als het hier in den kelder donker was, zeide hij, zouden die rekken als schuilplaats ruim voldoende zijn, maar ik vrees, dat zij ons niet veel zullen helpen als de schavuiten het electrische licht opdraaien. Dan zullen zij ons aanstonds zien.

— Als wij er naast gaan staan, zeker, zeide Raffles, maar niet als wij er ons achter verschuilen.

— Maar hoe wil je dat dan doen? De rekken staan bijna geheel tegen den muur aan.

— Eenvoudig door ze een weinig naar voren te trekken, antwoordde Raffles. Je ziet, dat ze op rolletjes gaan. En als we de flesschen nu ook nog wat naar voren schuiven, dan is er genoeg ruimte. Aan het werk!

Zij trokken een van de rekken een weinig naar voren, schoven toen de flesschen iets vooruit en verborgen er zich achter.

Zij trokken het rek zoo dicht als het mogelijk was naar zich toe en wachtten op de dingen, die komen zouden.

Het zonderlinge, eentonige geruisch duurde nog steeds voort.

Nu eens werd het sterker, dan weer nam het in kracht af.

Maar plotseling hield het eigenaardig geraas op. Raffles stootte zijn vriend met den elleboog in de zijde.

— Ik geloof, dat we niet lang meer behoeven te wachten, fluisterde hij.

— Ik mag het lijden, want mijn beenen worden geheel stijf. En ik begin prikkeling in mijn kuiten te voelen.

— Je zult mij plezier doen met die prikkeling nog wat te bedwingen, zeide Raffles droog, want het zou tot niets dienen als je een half dozijn flesschen van het rek wierp, integendeel.

— Ik beloof je, dat ik mij goed zal houden, als de heeren spoken mij dan ook beloven niet te lang meer weg te blijven.

De beide vrienden zwegen.

De wensch van Charl zou spoedig in vervulling gaan.

Na tien minuten hoorden zij een dof gerommel bijna vlak onder hun voeten.

De stikdonkere kelder werd door een flauw schijnsel verlicht.

Vlak voor hen, op nauwelijks vijf passen afstand, opende zich zeer langzaam een buitengewoon zwaar luik van bijna een voet dikte.

Langzamerhand werd het lichter in den kelder.

Door den stapel flesschen heen konden de beide vrienden een gedeelte zien van het hol, hetwelk door het luik werd afgesloten en een klein stuk van een steile schacht, benevens het uiteinde van een smalle stalen ladder.

Een voor een kwamen vier mannen uit het luik te voorschijn.

Zij droegen allen een groote elektrische lantaarn aan hun gordel en waren gekleed in mijnwerkers-costuums, die zij blijkbaar over hun eigen kleederen hadden aangetrokken.

Toen de vierde man boven was, liep hij naar een hoek van den kelder en zocht daar blijkbaar naar een verborgen drukknop.

Even later daalde het luik met een schurend geluid van steenen weder omlaag.

— Nog een maand hard werken — en John Baliol zal niet tevergeefs geleefd hebben, klonk een diepe, zware stem.

Er volgde geen antwoord op dien zonderlingen uitroep.

Een voor een verdwenen de lantaarns, naarmate de vier mannen de keldertrap bestegen.

Eindelijk werd het weer pikdonker.

Tegelijkertijd werd boven de kelderdeur dicht geworpen.

Nog tien minuten wachtten de beide vrienden.

Toen duwden zij voorzichtig het rek wat naar voren, ontstaken hun elektrische lantaarns en begonnen de keldertrap te beklimmen.

Raffles legde zijn oor tegen het deurslot, en bleef zoo in onbeweeglijke houding wel vijf minuten stil staan.

Toen opende hij de deur zoo behoedzaam mogelijk.

Er was niemand in de gang te zien.

Hij wenkte Charly, die op zijn beurt te voorschijn kwam.

Beiden liepen voorzichtig de gang door tot bij de voordeur.

Raffles keek door het kleine, smalle raampje, dat in een der paneelen was aangebracht.

Hij bromde goedkeurend.

— Daar gaan zij, mompelde hij.

— Onze vier spoken?

— Ja, zij zijn op weg naar een stevig middagmaal, misschien om krachten op te doen voor hedenavond.

De beide vrienden stonden nu in het volle licht van den zonnigen namiddag.

Charly keek zijn meester aan.

Hij zag een eigenaardige uitdrukking, van voldoening op diens gelaat, waarvan hij zich de reden niet kon voorstellen.

— Je kijkt zoo opgewekt, Edward, zeide hij ten slotte. Ben je de oplossing van het raadsel soms iets dichter genaderd?

— Ik weet de oplossing, antwoordde Raffles bedaard.

— Maar, Edward, is je dat dan in den kelder zoo plotseling ingevallen?

— Ja, Killarby heeft het in hoogst eigen persoon verraden.

— Maar wat was het dan voor bijzonders, wat hij zeide, riep Charly verbaasd uit.

— Hij zeide, dat John Baliol niet tevergeefs geleefd had!

— Maar wie was dat dan? Ken jij hem?

— Niet persoonlijk, mijn beste Charly. John Baliol was in het laatst van de dertiende eeuw koning van Schotland!

HOOFDSTUK VI.

Een klein stukje geschiedenis.

Een kwartier later waren de vrienden op weg naar het huis van Mac O'Flenn.

De brave pachter en zijn vrouw stonden hun hooge bezoeker reeds aan de deur op te wachten.

Achter hen zag Raffles de zware schouders van Stephen Macintosh en daarnaast het lieve hoofdje van Ellen, de dochter van den ouden Schot.

— Hebt gij al iets ontdekt, Mylord? riep de pachter uit, zoodra Raffles binnen het bereik van zijn zware stem was.

— Dat geloof ik wel, Mac, antwoordde Raffles glimlachend. Maar ik hoop, dat je een stevigen maaltijd hebt klaargezet?

— Ja, Mylord, mijn vrouw heeft voor iets bijzonders gezorgd. Gij krijgt een vette forel uit den bergstroom en een malsche schapebout.

— Zoo mag ik het hooren, riep Raffles opgewekt uit. In ruil daarvoor zal ik je op een weinig geschiedenis onthalen.

— Een spokengeschiedenis, Mylord? riep vrouw O'Flenn verschrikt uit.

— Neen, moedertje, ditmaal eens een ware geschiedenis, antwoordde Raffles lachend, al is zij dan ook zeer lang geleden.

— Maar die in verband staat met de spoken, Mylord? vroeg nu Stephen Macintosh.

— Heel weinig, mijn beste Stephen, heel weinig! Laat ik maar beginnen met te zeggen, dat die spoken... maar ik zal u dat alles aanstonds aan tafel wel vertellen.

Korten tijd daarna was het gezin van den pachter, Stephen, Raffles en zijn vriend Charly om de zware, eikenhouten tafel in het ouderwetsche vertrek verzameld.

Raffles deelde eerst mede wat hij ontdekt had in het eeuwenoude huis op de rots, waarbij hij er echter zorg voor droeg, zijn gastheeren in hun overtuiging niet te kwetsen door spottende opmerkingen.

Hij wist trouwens zeer goed, dat de Schotten slechts uit beleefdheid aan zijn uitleggingen geloof hechtten, maar dat zij in hun hart overtuigd bleven van het bestaan der spoken.

Toen hij zijn verhaal tot zoover geëindigd had, was ook de maaltijd afgelopen.

De oude vrouw O'Flenn bracht een dampenden pot koffie, en de mannen staken hun pijpen of sigaretten op.

— En mag ik u nu om het stukje geschiedenis verzoeken, Mylord? begon Charly.

— Dat is waar — dat zijt gij ons verschuldigd, Mylord, zeide Henderson, die bescheiden in een hoek had plaats genomen. Ik ben verzot op oude geschiedenissen!

— Ik zal heel kort zijn, begon Raffles, die zich niet had uitgelaten over hetgeen hij gedurende het laatste kwartier van zijn verblijf in den kelder daar gezien had.

— Gij hebt allen wel eens van Jan zonder Land gehoord? vroeg hij, den kring met zijn heldere oogen rondziende.

Drie stemmen riepen tegelijkertijd:

— Natuurlijk, Mylord!

— Wie was hij dan, Stephen Macintosh? vroeg Raffles, zich tot den jongen reus wendend.

— Hij was een broeder van Richard Leeuwenhart, riep Macintosh zegevierend uit.

— Braaf zoo, mijn jonken.

— Richard Leeuwenhart regeerde omstreeks het laatst van de twaalfde eeuw. In dien tijd was het Schotsche koningshuis uitgestorven. Edward van Wales stelde toen John Baliol als koning over de Schotten aan. Het schijnt echter, dat uwe landgenooten met den koning, die hun door den heerscher van Engeland was opgedrongen, alles behalve waren ingenomen. De voornaamste der ontevreden was William Wallace. En het duurde dan ook niet lang, of hij had aan het hoofd van de opstandelingen John Baliol van den troon gestooten. Maar in den korten tijd van zijn regeering had deze Koning van Schotland kans gezien een buitengewoon groot vermogen bij elkaar te schrapen.

— Hij zal gedacht hebben: hebben is hebben en krijgen is de kunst, Mylord! klonk een stem als uit een grafkelder uit een donkeren hoek van het vertrek.

Het was Henderson, die dezen uitroep geslaakt had.

Nadat het gelach over deze interruptie bedaard was, vervolgde Raffles:

— Ik zal u niet vervelen met een geschiedkundig overzicht. Het zij u genoeg te weten, dat John Baliol plotseling verdween, zonder dat men wist waar hij heen ging. En weet gij, waar hij het laatste werd gezien?

Algemeen zwijgen.

— In Lachbroom! besloot Raffles den zin.

— Hier! riep Mac O'Flenn verwonderd uit.

— Ja, hier!

Raffles stond van zijn stoel op en schoof haar tegen den muur.

— En dat was het stukje geschiedenis, dat ik u wilde verhalen, zeide Raffles luchtig. Henderson en mijnheer Brand, kom eens met mij mede.

De drie mannen verlieten gezamenlijk het vertrek.

Geruimen tijd liepen zij zwijgend naast elkaar den straatweg af.

Eindelijk zei Raffles:

— Het einde van de geschiedenis, mijn vrienden, is alleen voor ons drieën bestemd.

— En hoe luidt dat einde? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Dat kunt je wel raden, dunkt mij! Ik weet nu bijna zeker, dat de afgezette koning van Schotland

omstreeks het jaar dertienhonderd hier zijn goud en zijn juweelen heeft begraven.

— En dus zouden Killarby en zijn vrienden daarnaar zoeken? riep Charly vol verbazing uit.

— Dat kan dunkt mij niet anders!

— Maar hoe kunnen zij dat geweten hebben?

— Ik vermoed, dat zij ergens een oud document hebben gevonden, waarin van de begraafing van dien schat en de plek waar hij zich bevindt, sprake is.

— Maar zou die kolenmijn toen al ontgonnen zijn?

— Daarvan is natuurlijk geen sprake. Maar wel zal destijds die onderaardsche schatkamer bestaan hebben. De gesteldheid van den bodem was toen waarschijnlijk anders dan nu. Voor die opvatting pleit ook het feit, dat onze schatgravers nu al ruim een half jaar met man en macht aan het werk zijn om den schat aan het daglicht te brengen.

Charly had verbaasd toegeluisterd.

— Zou het veel zijn, denk je?

— Nu, een paar millioen, denk ik.

— Dus wel de moeite waard om de heeren bij hun werk te storen?

— Ongetwijfeld! Wij zullen nog vanavond ons onderzoek gaan instellen. Ga mee terug, dan zal ik Mac O'Flenn zijn instructies geven.

De drie mannen liepen weder terug naar de pachterswoning.

De oude boer stond voor zijn deur een pijpje te rooken.

Op een naburige kerkklok sloeg het zes uur.

Raffles trad op zijn pachter toe en legde hem zijn hand op den schouder.

— Mijn oude Mac, zeide hij vriendelijk, wij gaan met ons drieën nog eens een nachtje in het oude huis doorbrengen.

— Maar, Mylord, is dat niet gevaarlijk, riep de oude man verschrikt uit.

— Dat zal meevallen. Maar luister nu eens goed. Je mag het volstrekt niet vertellen — aan niemand, begrijp je me, dat Lord Aberdeen en zijn secretaris daarheen gaan. Maar mocht iemand ons opweg naar het huis ontmoeten en er jou naar vragen, dan zeg je, dat drie boeren van plan zijn vannacht de spoken nog eens te trotseeren.

— Drie boeren, Mylord? vroeg Mac O'Flenn, die er blijkbaar niets van begreep.

— Ja, mijn waarde Mac! Die drie boeren zijn wij.

En nu nog eens — met niemand een woord over onze plannen, of wij worden kwade vrienden.

— Gij kunt staat op mij maken, Mylord, zeide de oude pachter, terwijl hij zijn trouwhartige oogen op het gelaat van Lord Lister vestigde.

— Goed zoo, ik reken op je. Kom mee, Henderson en mijnheer Brand, zoo wendde Raffles zich tot Charly en Henderson, die achter hem waren blijven staan.

De drie mannen betraden het logeervertrek, dat voor Raffles in orde was gebracht.

Charly maakte het valies open, dat hij had medegenomen en haalde daaruit verschillende pruiken en andere zaken, die voor hun vermomming noodig waren.

— Henderson, ga eens naar beneden, beval Raffles, en vraag aan Mac O'Flenn alles wat hij aan boerenpakken kan missen.

De chauffeur boog en verdween.

Ondertusschen zetten Raffles en Charly zich voor hun kaspiegel en hadden zich spoedig vermomd.

Henderson keerde terug met een stapel boerenkleeren, die hij op het bed wierp.

Ieder van de drie mannen zocht er uit wat hij noodig had en spoedig waren zij onherkenbaar vermomd.

— Laat nu ieder zich voorzien van een electriche lantaarn en twee revolvers bij zich steken, ging Raffles voort. En bedenk, vrienden, dat wij misschien een zeer gevaarlijk avontuur tegemoet gaan.

— Komen wij tegenover menschen te staan, Mylord? vroeg Henderson.

— Tegenover springlevende, Henderson, antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan zal het met dat gevaar niet zoo erg zijn, Mylord. Met z'n hoevelen zijn zij?

— Vier man, Henderson!

— Maar Mylord, dan zal het een pleziertochtje zijn en meer niet, riep de brave chauffeur uit.

— Ik mag het lijden, maar het kon ook wel eens anders uitkomen, zeide Raffles ernstig.

— Wat ben je nu van plan te doen? vroeg Charly.

— Dat zal ik je zeggen. Wij loopen nu voorbij het huis van Killarby en vertellen daar aan den tuinman, dat wij voornemens zijn, met z'n drieën een nacht in het oude huis door te brengen. De babbelzieke, oude man zal dat natuurlijk direct aan zijn meester gaan vertellen.

— Maar wij zijn toch niet uit zijn dorp?

— Wat zou dat? Dan zeggen wij, dat wij uit een naburig dorp zijn overgekomen, juist om die spoken eens mores te leeren.

— Maar wat heb je daarmee voor?

— Dat zal ik je zeggen! Als wij daar zoo maar

waren heengegaan, liepen we de kans, dat wij door de schelmen zouden worden overvallen. Wij zouden geheel onzeker zijn omtrent hun plannen voor dezen nacht. Nu echter staat de zaak anders. Killarby en zijn vrienden zullen stellig komen spoken, om ons te verjagen. Wij vluchten zoogenaamd weg en zij zullen denken, dat de kust veilig is.

— En dan?

— Dan kunnen zij twee dingen doen — of zij kunnen rustig naar huis gaan en dan hebben wij den geheelen nacht voor ons om een onderzoek in te stellen — of zij kunnen in de verlaten mijn aan het werk gaan en dan zijn wij, als degenen die hen kunnen overvallen, in het voordeel.

— Goed bedacht, riep Charly verheugd uit.

— Mylord is een genie, kwam Henderson op zijn gewonen, drogen toon.

— Wanneer vertrekken wij? vroeg Charly.

— Zoo spoedig mogelijk, want de duisternis begint al een weinig te vallen.

De drie vrienden daalden de trap weder af, zonder dat iemand hen zag.

Zij liepen snel door den kleinen tuin en bevonden zich even later op den straatweg.

Daar gekomen scheen Raffles zich te bezinnen.

Hij haalde een blaadje papier uit zijn zak, schreef er eenige woorden op, en overhandigde het aan Henderson.

— Geef dat eens dadelijk aan Mac O'Flenn, zeide hij.

Henderson snelde weg en Raffles zei op zachten toon tot Charly:

— Je kunt nooit weten wat er gebeurt. Ik heb hem in dat briefje geschreven, dat hij met den burgemeester en veldwachters onderzoek moet doen, als wij vannacht om een uur niet terug zijn. Maar ik heb hem tevens verboden iets uit te richten voor dien tijd.

Henderson voegde zich nu weer bij hen en de drie mannen begaven zich naar het huis van Killarby.

De tuinman scheen zich juist gereed te maken om het huis binnen te treden, nadat zijn werk verricht was.

Raffles riep hem aan en schreeuwde met een echt boersch accent:

— Kun je ons niet aan een glas water helpen, baas, wij hebben een langen tocht achter den rug.

— Waar kom je dan vandaan? vroeg de tuinman.

— Van Greenby!

— Dat is een dekselsch eind hier vandaan, hernam

de tuinman. Minstens zes uur loopen. Wat kom jullie hier uitvoeren?

— Het gaat om een weddenschap, baas, wij gaan den nacht in het spookhuis doorbrengen.

De tuinman schudde het hoofd, terwijl hij zich naar het hek begaf, gewapend met een grooten kroes, dien hij aan de pomp met water gevuld had.

— Heb jullie nu nog geen leergeld genoeg betaald? riep hij uit. Weet je dan niet, dat nog geen enkel man het in dat huis heeft kunnen uithouden? Dat zij er allen door de spoken uit verdreven zijn?

— Nu, wij willen het ook eens probeeren, hernam Raffles op luchtigen toon. Men heeft te Greenby durven zeggen, dat wij het niet durfden wagen en dat was onze eer te na. Wij gaan er nu aanstonds heen!

De drie mannen dronken allen wat water en gaven den kroes terug.

Toen zij zich verwijderden, riep de tuinman hen achterna:

— Pas maar op, dat de spoken jullie niet in hun klauwen krijgen. Stephen Macintosh is er geweest en die vertelt er vreeselijke dingen van.

— Maak je maar niet ongerust, oude heer, riep Henderson vroolijk terug. Wij hebben nog knuisten aan het lijf.

En met stevigen stap schreden de drie mannen over den weg die naar het eenzame huis op de rots liep.

HOOFDSTUK VII.

Een vreeselijke nacht.

Omstreeks half negen bereikten zij het huis.

Het was reeds bijna geheel donker.

Zij traden, nadat Raffles de voordeur geopend had, binnen en begaven zich dadelijk naar de slaapkamer.

— Hoor eens hier, Henderson, zoo wendde Raffles zich tot den chauffeur, geloof jij aan spoken?

— Ik heb er tot op mijn derde jaar vast aan geloofd, Mylord, antwoordde Henderson op ernstigen toon.

— Zooveel te beter, zeide Raffles lachend. Je zult hier rare dingen zien, maar ik geef je de verzekering, dat alles heel natuurlijk in zijn werk gaat.

— Als wij het zelfde te zien krijgen, Mylord, wat

Macintosh ons zoo mooi verhaalde, dan weet ik wel, waaraan ik mij te houden heb.

— Maar daar valt mij iets in, kwam Charly nu, als wij om te beginnen dien ijzeren man maar eens bij de kladden namen als hij met dreunende stappen door het vertrek schrijdt.

— Ik weet niet, of dat de aangewezen weg is, zeide Raffles, want dan zijn de anderen natuurlijk gewaarschuwd en kunnen zij ons verraderlijk neerschieten, voor wij ons kunnen verweren. Je hebt zelf gezien, dat hier talrijke geheime schuilplaatsen zijn, uitstekend geschikt om er zich verdekt op te stellen. Neen, ik hoop juist, dat onze mannen ons zelf den weg naar den schat wijzen.

— Zou het lang duren voor zij komen, Mylord? vroeg Henderson.

— Dat geloof ik niet, antwoordde deze. Als de oude tuinman dadelijk aan Killarby verteld heeft, wat wij voornemens zijn, dan zal deze wachten tot het goed en wel donker is en dan zijn spokerij komen vertoonen. Hoe eerder wij weg zijn, hoe beter het voor hem is en hoe eerder zij zelf aan het werk kunnen gaan.

De drie mannen wachtten nog een half uur.

Het was nu geheel en al duister.

Plotseling hief Raffles het hoofd op.

— Ik geloof werkelijk, dat ik daar al iets aan hoor komen, fluisterde hij.

Inderdaad konden zij door het open raam zachte voetstappen hooren naderen, die echter plotseling ophielden.

— Er is waarschijnlijk nog een andere weg om in den kelder te komen, dan door de vestibule, fluisterde Raffles, ik heb de deuren niet hooren opengaan. Het fantastisch schouwspel zal wel over een minuut of tien beginnen. Ik behoef jullie zeker niet te zeggen, wat wij dan doen: wij gaan zoogenaamd dol van angst op de vlucht en verzamelen ons weder in den kleinen stal. Wij moeten namelijk in de buurt blijven.

— Moet ik wegloopen, Mylord? vroeg Henderson op een toon van oprechte verontwaardiging.

— Daar is ditmaal niets aan te doen, mijn beste Henderson, antwoordde Raffles glimlachend, maar ik beloof je, dat wij spoedig terug zullen komen.

— Zoo mag ik het hooren, Mylord, riep de brave chauffeur verheugd uit.

— Maar nu even stilte, beval Raffles. Ik zal in het bed gaan liggen, jij daar ginds op dien stoel, Charly, en jij op de sofa bij het raam, Henderson.

— Zou ik niet liever op de bank gaan zitten, Mylord? vroeg de chauffeur.

— Ben je dwaas? riep Raffles uit. Daar moet toch aanstonds de ijzeren reus verdwijnen!

— Dat is waar, Mylord, ik zou den braven man geen stroobreed in den weg willen leggen; dan zal ik mij maar rustig aan het raam opstellen.

De drie mannen namen hun post in.

— Zoodra ik begin te schreeuwen en verschrikt weg-hol, loopen jullie mij maar na, zeide Raffles nog.

En toen werd alles stil.

En vijf minuten later was het „malle spektakel”, zooals Henderson het naderhand noemde, in vollen gang.

Het stuk muur achter het bed schoof weg, een yreeselijke gedaante boog zich over Raffles heen, die op werkelijk meesterlijke wijze schrok.

Daarop klonk een ontzettende gil... hartverscheurende zuchten schenen in alle hoeken van het vertrek geslaakt te worden... voor het raam verrees de witte gedaante... de reus in de stalen wapenrusting schreed met luid gerammel van ijzer dwars door het vertrek en verdween door den wand.

Toen slaakte Raffles een gebrul als van een gewonden stier, sprong het bed uit en krijschte in onvervalscht Schotsch boeren-dialect:

— Kom mee, jongens! Heintje Pik is los. Laten wij ons hachje bergen.

De drie mannen vlogen als bezetenen de kamer uit, de vestibule door, de voordeur uit en verdwenen schijnbaar langs het grintpad in de duisternis.

Maar zoodra zij voor het hek stonden, liepen zij snel langs een smal pad naar de bijgebouwen en verschole zich in den stal.

Deze bevond zich op nauwelijks vijftig schreden van het huis verwijderd.

Raffles spitste de ooren en zeide, nadat er vijf minuten verloopen waren:

— Ik geloof, dat de weg veilig is, vrienden. Nu begint het moeilijkste gedeelte van den arbeid.

Zij traden naar buiten en liepen snel naar de achterzijde van het huis.

Behoedzaam liepen zij over het smalle pad, zich zoo dicht mogelijk tegen den muur van het huis aandrukkend, want er stond een stijve bries, die weinig van een storm verschilde, en die de golven met woest geweld den voet van de klippen deed beuken.

Een voor een klommen zij door het raam van de

slaapkamer, dat zij met opzet open hadden laten staan, naar binnen.

Niets deed zich hooren.

Raffles opende voorzichtig de deur en keek naar buiten.

Er was niets te zien en niets te hooren.

Raffles ontstak zijn zaklantaarn en beval zijn metgezellen fluisterend hetzelfde te doen.

Daarop ging hij hen op de teenen loopend voor naar de vestibule.

Onhoorbaar loopend staken zij deze over en daalden de keldertrap af, na zich eerst te hebben overtuigd, dat alles stil was.

Zij bereikten den kelder, die slechts verlicht werd door het schijnsel van hun drie lantaarns.

Het was doodstil toen zij er kwamen.

Maar terwijl Raffles nog aan het zoeken was naar den knop, waardoor het zware luik open en neer bevogen kon worden, begon eensklaps weer dat zonderlinge kettinggerammel diep onder den grond te weerklinken.

— Nu geloof ik wel, dat ik weet wat het is, zeide Raffles glimlachend.

— Wat dan? vroeg Charly nieuwsgierig?

— Het doffe geruisch is het snorren van den electromotor en die metalen bijklank wordt veroorzaakt door een ketting zonder einde, die over twee tandwielen loopt en die bezet is met kleine emmertjes, waarmede, naar ik vermoed, zand wordt uitgebaggerd! Enfin, wij zullen het aanstonds wel zien, denk ik.

— Maar Edward, daar valt mij plotseling iets in.

— Laat die inval dan gauw hooren, want wij moeten aan het werk, zeide Raffles met een zweem van ongeduld in zijn stem.

— Waarom hebben wij dit alles toch niet opgeknappt, terwijl Killarby en zijn makkers afwezig waren?

— Mijn antwoord kan heel kort zijn, beste Charly — zij zijn nooit afwezig of tenminste zoo goed als nooit. Bedenk verder, dat dit een werk is, waarmede zij al maanden bezig zijn! Dacht je werkelijk, dat wij in een nacht zouden kunnen klaarspelen, wat zij in vijf of zes maanden niet konden? Neen, ik moet hen overvallen en voorloopig buiten gevecht stellen, anders geeft het niets.

— Maar zij vergripen zich toch aan jouw eigendom, riep Charly uit. Je zoudt hen toch eenvoudig kunnen laten arresteeren?

— Dat goud is in zooverre mijn eigendom, dat

het begraven is in een berg, waarvan ik den top bezit, maar het is nog de vraag, of een Engelsch rechter mij het eigendomsrecht zou toekennen. Je begrijpt, dat ik het daarop niet laat aankomen. Daardoor vervalt vanzelf de heele arrestatie. Het is zeer onwaarschijnlijk, dat ik daartoe het recht zou hebben. Het is veel beter een beetje geweld te gebruiken — en ik moet je zeggen, dat ik mij daarvan volstrekt geen gewetenswroeging maak, als het iemand als Killarby geldt.

— Wat ben je dan van plan te doen?

— Heel eenvoudig dit: het nobele viertal onschadelijk maken, nog dezen nacht inschepen in het stoomjacht, dat ik hier steeds voor anker heb liggen en dat je zoudt hebben gezien, als je vanmiddag uit het raam had gekeken, en hen daarmede naar het eenzame eiland vervoeren, aan de Noorsche kust gelegen, waar een mijner schatkamers zich bevindt. En nu niet langer gepraat, maar de handen uit de mouwen gestoken.

Onder het spreken door had Raffles voortdurend met den grootsten ijver naar den knop gezocht.

En dien eindelijk in den vorm van een kleine verhevenheid, niet grooter dan een halve erwt, gevonden.

Nauwelijks had hij er op gedrukt, of het luik rees geruischloos omhoog.

Nieuwsgierig kwamen de drie mannen naderbij.

Zij stonden nu aan den rand van een trechter, die loodrecht in de aarde afdaalde, vierkant en ongeveer een meter breed.

Een vochtige, frissche lucht kwam hun tegemoet, tot groote verwondering van Charly.

— Het is of ik de zeelucht ruik, riep hij verbaasd uit.

— Dat is niet zoo verwonderlijk, geloof ik, hernam Raffles, om de zeer eenvoudige reden, dat deze oude mijnschacht in directe verbinding staat met de buitenlucht.

— Wat is dat glinsterende ding daar, Mylord? vroeg Henderson nu, terwijl hij wees naar een voorwerp, dat er uitzag als een ijzeren staaf.

— Als ik mij niet vergis, is dat het bovenende van een stalen ladder, die in de ingewanden der aarde afdaalt.

— Waar zou die ladder heenvoeren, Mylord? vroeg de chauffeur.

— Dat zullen wij zien als wij haar afdalen, Henderson, antwoordde Raffles lakoniek.

En met die woorden zette hij zijn voet op de bovenste sport van de stalen ladder, die met zware krammen

in den wand van de schacht was bevestigd en blijkbaar loodrecht naar omlaag daalde.

— Moet het luik open blijven staan, Mylord? riep Henderson met gedempte stem, terwijl hij zich gereed maakte Charly te volgen.

— Ja, want wij konden wel eens eenigszins overhaast den aftocht moeten blazen, klonk Raffles' stem gedempt van uit de diepte.

De afdaling begon.

Zij hadden ongeveer vijftig sporten van de ladder afgelegd, toen Raffles het been van Charly greep, die na hem kwam.

— Wat is er? fluisterde deze.

— Er is een zijgang, die flauw glooiend naar beneden loopt. Wacht hier even, ik zal zien wat het is.

Vlak naast de ladder opende zich inderdaad de ronding van een zijtunnel.

Raffles verdeen er in en Charly, die nog eenige sporten was afgedaald, zag het licht van zijn lantaarn langzaam verflauwen, totdat het geheel verdwenen was.

Maar geen vijf minuten later verscheen het weer.

Even daarna had Raffles zich weer bij zijn makkers gevoegd.

— Wat is het? fluisterde Charly nieuwsgierig.

— Deze zijtunnel loopt eenvoudig uit op het kleine platform van de klip, waarover ik vanmiddag sprak. De man, die „de witte verschijning” voor het raam voor zijn rekening neemt, volgt deze tunnel om van dat kleine plateau zijn beschilderden ballon op te laten, dat is alles. Heel handig bedacht! Nu maar weer verder!

Opnieuw begon de afdaling.

Zij daalden nog bijna tachtig sporten af, en toen stond Raffles opnieuw stil.

De schacht ging hier van een loodrechte in een zeer schuine richting over.

Het geraas van het metaal en het gesnor van een zeer grooten motor was nu zeer duidelijk hoorbaar.

Tot zijn verwondering zag Raffles, dat de ladder hier ter plaatse niet meer uit enkele stijlen bestond, maar dat zij dubbel was.

— Dat is zonderling, mompelde hij, wat kan dat te beteekenen hebben? Nu, wij zullen het aanstonds wel zien.

Hij zette den voet op de bovenste van de beide ladders en begon opnieuw af te dalen.

Zijn makkers volgden hem.

Plotseling, toen zij ongeveer twintig sporten waren

afgedaald, slaakte Raffles een luiden kreet — de ladder was in beweging gekomen.

— Houdt je om godswil vast, mannen, riep hij met luider stem — of wij zijn verloren!

Een luide gil van Henderson was het antwoord en nu suisden zij met razende snelheid de diepte in.

Uit alle macht klemde Raffles zich aan de sporten van het stuk ladder vast, waarop hij zich bevond.

Hoe lang hij viel, of liever over de kale ladder heengleed, zou hij niet kunnen zeggen, maar het leek hem een eeuwigheid.

Eindelijk werd het losse stuk van de ladder in zijn vaart gestuit, en Raffles werd met geweld er af geworpen.

Hij deed een vreeselijken val en zijn zinnen begaven hem...

Toen hij weer bijkwam zat hij met den rug tegen een hard aanvoelenden wand geleund.

Hij keek versuft om zich heen.

Hij bevond zich in een soort onderaardsch hol, van omstreeks tien meter in het vierkant en bijna vijftien meter hoog.

Toen hij naast zich keek, bemerkte hij ook, dat hij op een laag fijn zeezand gezeten was.

In een hoek van het vertrek zag hij een paar eeuwenoude kisten voor een klein gedeelte uit het zand opsteken.

Aan den anderen kant van het hol zag hij Charly zitten, evenals hij stevig gebonden.

Van Henderson was niets te bespeuren...

Midden in het vertrek stonden vier mannen, zwijgend en met de armen over de borst gekruist.

Een er van was Killarby.

Hij was een groote, donkere kerel, met een gelaat waarop niets anders te lezen stond dan onverbidde-lijke, koude wreedheid.

Zijn lichtgrijze oogen waren hard als staal en onwrikbaar op Raffles gevestigd.

— Ik zie, Mylord, zeide hij, terwijl hij een paar stappen naar Raffles toe deed, dat gij weder zijt bijgekomen. Ja, het verbaast u, dat ik u Mylord noem, maar gij moet weten, dat uw vermomming bij uw zoo snelle intrede in dit vertrek een weinig geschonden was! Ik ben zoo vrij geweest u met een vóchtige spons eens goed onder handen te nemen en zag toen tot mijn verbazing, dat ik den edelen lord, den bezitter van het huis boven onze hoofden, voor mij had.

— Uw ontwikkeld waarnemingsvermogen strekt u tot eer, mijnheer Killarby, zeide Raffles op kouden toon,

naar gij ziet, herinner ik mij uwer eveneens. Mag ik weten, wat gij met mij voorhebt?

— Dat zal ik u aanstonds mededeelen, Mylord, antwoordde Killarby, terwijl een kille glimlach om zijn dunne lippen verscheen. Gij hebt hier een geheim ontdekt, dat ik tot iederen prijs wilde bewaren. Gij moet namelijk weten, dat ik zeer arm ben en zeer rijk wil worden, wat het ook moge kosten. Gij verstaat mij zeker goed — *wat het ook moge kosten!* En daarom Mylord, zult gij sterven. Gij en uw helper! Twee menschen, die mijn geheim kennen, zijn er twee te veel. En bovendien is mij een uitstekend plan ingevallen, om mij van uwe rijkdommen in Londen meester te maken! Ik zal u niet vermoeien met de uiteenzetting van dat plan! Mijn korte toespraak schijnt u niet erg te roeren?

— Niet in het minst, antwoordde Raffles rustig. Ik had van een Killarby niet anders verwacht.

Een vluchtig rood steeg in het smalle gelaat van den schurk, maar geen spier bewoog zich daarop.

— Hoe wilt gij mij dooden? vroeg Raffles kalm.

— Dat zal niet ik, maar dat zal de zee doen, Mylord, antwoordde Killarby.

Hij trad een paar schreden naar voren en kwam met gekruiste armen vlak voor Raffles staan, die hij een blik van doodelijken haat toewierp.

— Misschien herinnert gij u een voorval, dat drie jaar geleden in Engelsch-Indië plaats had, Mylord. Gij hebt mij toen ten aanhoore van alle clubleden doodelijk beledigd, toen gij eenige manipulaties met speelkaarten, die ik mij veroorloofd had, aan het licht hebt gebracht. Voorts hebt gij destijds, ook in het openbaar, geweigerd met mij om deze zaak te duel-leeren.

Ten slotte hebt gij nog steeds in diezelfde stad en om dien zelfden tijd een zekere financieele zaak, die ik op touw had gezet, door uw tusschenkomst in het honderd geworpen en mij daarvoor een jaar in de gevangenis laten zetten. Als ik u nu zeg, Mylord, dat ik iederen dag, iedere minuut en iedere seconde uitsluitend aan mijn wraak gedacht heb, dan zult gij wel beseffen, wat uw lot is!

— Ik vermoed het eenigszins, zeide Raffles, nog steeds even kalm. Verlies, wat ik u bidden mag, niet veel tijd en deel het mij mede.

— Luister dan! Gij zijt hier in een hol, dat ongeveer op gelijke hoogte met den zeespiegel ligt. Over een half uur komt de vloed op. Zie daar eens in den muur rechts boven u! Gij ziet daar dat gat? Het is

de uitmonding van een smalle tunnel, die in den loop der eeuwen door de golven in de klip is geboord. Welnu, telkenmale als de vloed opkomt, dringen de golven der zee door die gang in het hol en zetten het tot op een diepte van twee meter onder water. Gij zult bemerkt hebben, dat gij u niet bewegen kunt, vervolgde Killarby met een valschen glimlach. Gij zijt namelijk met een ketting aan een zeer zwaren ring in den muur bevestigd, evenals dat heerschap daar. Mogelijk zult gij u op uw knieën kunnen oprichten, maar meer ook zeker niet; een uur nadat de vloed is opgekomen, zult gij als ratten verdronken zijn!

— Het is fraai bedacht, dat moet ik zeggen, zeide Raffles op verachtelijken toon. Het is uwer waardig.

— Mijn waarde Lord, gij had u dit alles kunnen besparen. Maar gij hebt uw komst zelf verraden. Door het luik op te tillen, hebt gij de kleine electriche schel, die gij daar ziet, doen weerklinken. Gij hebt dat nogmaals gedaan, toen gij de voet op de losse ladder zette; door aan dien hefboom daarginds te trekken, heb ik den pal losgemaakt, die dit losse gedeelte op zijn plaats hield en gij zijt als het ware als een meteorsteen hier komen binnenvallen. Nu nog dit! Over twee uur komen wij terug. Dan stroomt het zeewater weer weg. Wij zullen uw stoffelijk overschot voor de haaien werpen — en kalm met onzen arbeid doorgaan, waarvan gij den aard wel kent, en mijn vrienden en ik zullen dit geval eenvoudig als een interessant incident beschouwen, dat is alles. Over een maand hopen wij dit zand te hebben uitgebaggerd en de kisten met de schatten naar boven te kunnen brengen. En nu heb ik het genoeg u te groeten. Als gij een braaf mensch zijt geweest, Mylord, zullen wij elkander waarschijnlijk niet in den hemel terug zien.

Weder verscheen hetzelfde afzichtelijke, kille lachje om de dunne lippen van den ellendeling.

Hij maakte een buiging voor Charly en Raffles en begon de stalen ladder te bestijgen, nadat hij het losse stuk weder op zijn plaats had gebracht, door den hefboom over te halen.

— Spoedig waren zij verdwenen.

Het was nu stikdonker in het hol.

Niet het minste licht drong hier door.

Raffles was de eerste die sprak.

Zijn stem klonk heesch.

— Arme, arme Charly, fluisterde hij en de jonge man meende zijn meester zachtjes te hooren snikken, dat ik je in dezen vreeselijken toestand heb moeten

brengen. Zoo vergaat het dengenen, die een Lord Lister tot vriend hebben!

— Stil, Edward, zag dat niet, antwoordde de stem van Charly vanuit de duisternis. Samen met jou ster-ven is altijd mijn innigste wensch geweest, dat weet je wel.

— Maar dit is een vreeselijke dood, Charly! — Wij kunnen hem bespoedigen, Edward, klonk het ernstig terug.

— Ik weet wat je bedoelt, Charly! Zij hebben ons onze revolvers gelaten, naar ik merk. Maar, dat doe ik nooit, nooit!

Beide mannen zwegen geruimen tijd.

Tevergeefs hadden zij getracht den ketting, waar- mede hun handen op hun rug en aan den ketting in den muur waren bevestigd, te verbreken.

Eindelijk slaakte Charly een zachten kreet.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Hoor je niets?

Raffles luisterde aandachtig toe.

Een zacht, klaterend geluid bereikte zijn oor.

— Dat is de vloed, die opkomt, zeide hij op zacht- ten toon. Het begin van het einde! Nog een uur, anderhalf uur, en alles is geleden!

Het ruischen werd sterker.

De klip scheen op haar grondvesten te schudden, zoo hevig was het geweld van de golven, die tegen haar voet aanklotsten.

Het plassend geluid werd sterker.

Een zilte zeelucht drong in het hol door.

Het zeewater begon over het zand te spoelen.

— Dat wij niets kunnen zien, dat is het ergste, kreunde Charly.

Maar plotseling uitte hij opnieuw een kreet.

— Ik voel mijn elektrische lantaarn in mijn buiten- zak zitten, riep hij uit.

— Kun je er bij?

— Ik zal het probeeren.

Vijf minuten verliepen.

Reeds had het zeewater den zandbodem van het hol geheel bedekt.

Plotseling verlichtte het schijnsel van een elektrische lantaarn de sombere ruimte.

Door zich te wringen en te draaien had Charly het kostbare voorwerp kunnen grijpen.

Als bij instinct richtte zich hun blik het eerst naar de smalle gang.

In breede gulpen schoot het zeewater naar binnen, met wit schuim gemengd.

— Waar zou Henderson toch zijn? riep Charly uit.

— Ik hoop innig, dat de brave jongen zich in veiligheid heeft kunnen brengen. Waarschijnlijk heeft hij, toen de losse ladder begon te glijden, nog een sport van de vaste ladder kunnen grijpen. Ik dank den hemel daarvoor!

Maar het zeewater steeg voortdurend hooger.

Met woest geweld stórtte de vloed zich in het onderaardsche hol.

Reeds spoelde het water over de voeten van de beide ongelukkigen.

Met verwilderde blikken zag Charly het water telkens hooger rijzen, bij iedere nieuwe golf, die door de tunnel naar binnen spoot.

Wat Raffles betreft, hij scheen zich met stoïcijn- sche gelatenheid in zijn lot te schikken.

Na een kwartier bedekte het zeewater den bodem van het hol tot op een hoogte van bijna vier decimeter.

Het spoelde thans om het middel van de beide gevangenen.

Een doffe berusting had zich van hen meester gemaakt.

Zij gevoelden dat zij verloren waren.

Nog een kwartier...

Het water kwam hun tot aan de borst.

Als bezetenen rukten zij aan den ketting.

Vruchteloos evenwel.

— Charly, klonk nu de stem van Raffles als een smeekbede, vergeef het mij, dat ik jouw lot aan het mijne heb geklonken.

— Vergeven? kreet Charly. Tot aan mijn laatsten snik zal ik je dankbaar zijn, dat je mij hebt willen toestaan je te dienen!

Nauwelijks had hij deze woorden gezegd of door de tunnel kwam een zwaar voorwerp met een groote golf naar binnen.

En een diepe basstem riep:

— Tot uw order, Mylord, hier ben ik!

— Henderson, schreeuwde Raffles met een kreet van innige blijdschap.

— Aanstonds komen de dankbetuigingen wel, Mylord — wij zullen u eerst eens bevrijden, zeide de reus. Gij zit zeker aan den muur vast?

— Met een ketting en een ijzeren ring, Henderson. Hoe weet je die los te krijgen?

— Kunt gij uw handen nog uit het water opheffen, Mylord?

— Ik zal het probeeren.

Raffles hief zijn handen zoo hoog mogelijk op en

inderdaad staken zij nog juist even boven de oppervlakte van het water uit.

Henderson trok zijn revolver, zette den loop tegen de schakel van den stalen ketting, en trok den trekker over.

Raffles was bevrijd.

Hij sprong op en drukte den braven chauffeur innig aan het hart.

Deze herhaalde de handgreep nog eens bij Charly en het volgende oogenblik vlogen de drie mannen de stalen ladder op.

Zonder ongeval bereikten zij de hellende tunnel, die naar het platform van de klip voerde.

— Het luik is natuurlijk dicht, dus wij moeten daarheen, schreeuwde Raffles.

Spoedig hadden zij het smalle platform bereikt.

Maar Charly slaakte een doordringenden kreet! Boven op de rots stonden vier gedaanten; blijkbaar hadden zij Henderson ontdekt, toen hij van het strand af met levensgevaar de smalle tunnel binnen drong. Schoten knalden, de drie mannen trokken hun revolver en vuurden terug... twee der gedaanten stortten met een vreeslijken gil in zee! Nog een schot... de derde misdadiger tuimelde van de rots en viel op de klippen te pletter en vandaar in de kokende golven... de vierde wilde het hazenpad kiezen, maar hij struikelde over een rotsblok, viel, en stortte op zijn beurt in de woedende zee.

— Zoo, zeide Raffles, terwijl hij bedaard zijn revolver weer opstak, mijn huis zal voorloopig wel van de spoken bevrijd zijn en de schat van John Baliol is ons!

De volgende aflevering (No. 157) bevat:

, DE GESTOLEN SLEUTEL".

In den
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL
HEERENGRACHT 313, AMSTERDAM

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen
in fraai gekleurden omslag.

10 cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister,
de gentleman-dief,
in fraai gekleurden omslag.

10 cent per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woud-
looper door hem zelf verteld
in fraai gekleurden omslag

10 cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal

Het Vreemdenlegioen

Boeiende schetsen uit het leven der
soldaten in Afrika
in fraai gekleurden omslag

10 cents per nummer.

Van dit werk zijn
nog slechts vier diverse nummers voorradig.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Nog zijn voorradig:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oor-
log gedurende het jaar 1915.

26 nummers

In prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

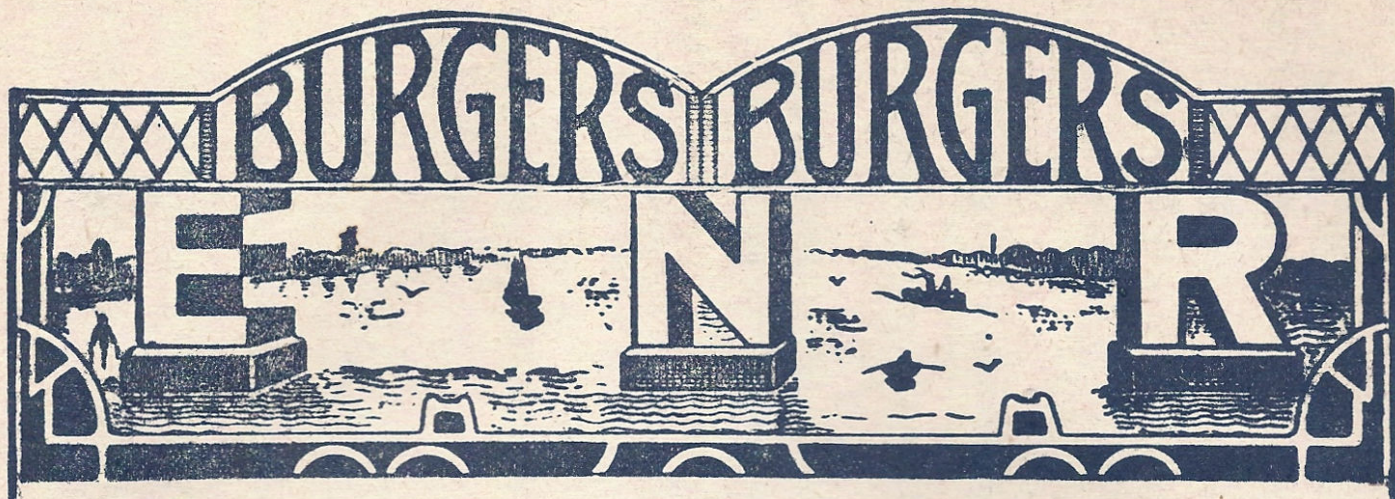
Romantisch verhaal over de aanleiding
tot den grooten oorlog.

9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

Alle verandering is geen verbetering.

Maar één verandering is

ALTIJD

een verbetering, n.l. wanneer ge van

Rijwielen verandert en een

BURGERS

E. N. R.

neemt. Neem de proef eens.